

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Τὸ Τεύχος

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

Λεωτὰ 25

ΕΤΟΣ Β'— ΔΡΙΘ. 26

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1919

ΑΘΗΝΑΙ-ΝΙΚΗΣ, 11-ΑΡ.ΤΗΛ.997

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΜΕΓΩΠΟ

Βρὲ παιδιά, δὲν ἔχω δημοσιογραφίησιν ἕως τώρα ποτὲ, ἀλλὰ τώρα δὲν ξεύρω πῶς μοῦ ἤλθε καὶ ἀρχίζω νὰ σᾶς πῶ πῶς περάσαμε ἐδῶ τὸ Πάσχα, χωρὶς ὅμως νὰ βρασιλεύω τὸ κεφάλι μου νὰ εἶρω φανταστικὰ πράγματα διότι ὅσα θὰ σᾶς γράψω εἶναι ζωὴ καὶ πράγματα πιστά. Τὸ Μοναστηράκι Ἁγία Κυριακή, ποῦνε ἀνάμεσα σὲ λόφους μὲ ἀφθονα νερά καὶ ἀφθονὰ μαγευτικὰ δένδρα, φωτίζεται γιὰ τὸ Πάσχα ἐξαιρετικὰ. Ἐκεῖ σὲ λιγάκι θὰ κάμουν Ἀνάστασι χιλιάδες κόσμος, ποῦ εἶναι μιὰ οἰκογένεια, τὸ ἴδιο γίνεται καὶ στὸ παρέκει χωριό.

Ἡ ὥρα μεσάνυκτα. Ἀκούεται ἀπὸ τὸν ἱερέα τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.... Τότε τὰ χίλια ἐκεῖνα κερὶ ἀναψαν καὶ ἐκινούνητον ἄνω κάτω συνοδευόμενα μὲ τὸ Χριστὸς ἀνέστη.... Τέλος ἡ ἐκκλησία ἀπέλυσεν καὶ ἤρχισε πλέσν νὰ εὐχεται ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ χρόνια πολλά. Ἔτσι λοιπὸν πέρασε τὸ σκοτάδι καὶ ἐπρόβαλεν ὁ ἥλιος φέρων βιαστικὰ, βιαστικὰ τὴν ἁγίαν ἡμέραν γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ χαροῦμε ἐμᾶς ποῦ εἴμαστε ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ, καὶ γιὰ τοῦτο μάλιστα σὲ μᾶς ἐγέλα, καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ γέλοιο τοῦ ἐβγήσαν χρυσὲς ταινίες μὲ γράμματα χονδρὰ (γιὰ νὰ τὰ δοῦμε), «εὐχομαι χρόνια πολλά στὰ παιδιά τοῦ μετώπου». Ἐνῶ ὁ ἥλιος ἀναβαίνει στὸ δρόμο τοῦ ἐμεῖς τρέχουμει στοὺς λόχους γιὰ τὰ κόκκινα αὐγά μας, καὶ πράγματι παίρνει ὁ καθένας 6 αὐγά καὶ ἀρχίζουμε νὰ κάνωμε μὲ αὐτὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.

Τὸ μεσημέρι ὁ ἥλιος γίνεται καυστικὸς ἔπειτα εἶνε καὶ ὥρα τοῦ γεύματος, αὐτὰ μᾶς κάνουν νὰ τραθήξουμε πρὸς τὰ κιάσκια μας ποῦ εἶνε φτωκισμένα μὲ κλάρες πράσινες καὶ ἀνθοστόλιστες τὰς ὁποίας ἐκόψαμε ἀπὸ διάφορα δένδρα τοῦ διπλανοῦ ποταμοῦ. Ἡ κλάρες αὐτὲς εἶχαν τόσο καλὰ συναρμολογηθῆ ὥστε ἐνόμιζες ὅτι εἶχες μπροστά σου σπῖτια πράσινα μὲ ἄνθη. Στὸ ἐσωτερικὸν ἔχουν κολῶνες στολισμένες μὲ κλωνάρια πράσινα καὶ ἄνθη. Ἐκεῖ μέσα παρατίθεται τὸ κοινὸ γιὰ ὅλους γεῦμα ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄρνιὰ τῆς σούβλας, ἀπὸ ἀφθονα κόκκινα αὐγά, ἀπὸ κρασιὰ Σαμιώτικα ἀπὸ τυριὰ καὶ γιαιοῦρτι. Ἀρχίζει τὸ φαγητό. Ἀνεδοκατσειδαίνουν τὰ πηρούνια καὶ τὰ κουτάλια ὀλοταχῶς. Ἐ βρὲ παιδιά, καὶ ὄρεξι ποῦ τὴν κάνει κανεὶς σὰν εἶνε φαντάρος! Ἐχորτάσαμε κι' ἐμείνανε ἀκόμη φαγητὰ νὰ φάνε κι' ἄλλοι τόσοι!

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἀρχίζει ὁ χορὸς πάνω στὰ χλοερὰ λειβάδια. Χορεύουμε κάθε λογῆς Ἑλληνικὸ χορὸ ποῦ ξέρουμε ὡς ποῦ, ἀφοῦ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος εὐχαριστημένοι διαλυόμεθα. Δὲν περνᾶμε κι' ἐμεῖς ἄσχημα τὸ Πάσχα πάνω ὅδω στὸν ἐλεύθερο καὶ καθαρὸ ἄερα, τί λέτε;

Παρασκευὴς Κίττος (Ἐπιτελεῖον 14ης Μαρτσαρχί).

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. Π.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Μὲ μεγάλην προθυμίαν καὶ ἀκράτηταν ἐνθουσιασμὸν κατατάσσονται εἰς τὰς συσταθήσας ὑπὸ τοῦ Σώματος προσκοπικᾶς ὀμάδας ἐν Κωνσταντινουπόλει τὰ ἐκεῖ παιδιά μας. Οὕτω αἱ ὀμάδες ἐκεῖ ἔφθασαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἔξ με ἐλπίδας ταχείας ἀυξήσεως. Μετὰ πολλοῦ δ' ὠσαύτως ἐνθουσιασμοῦ παρακολουθεῖ καὶ ὁ αὐτόθι Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς πᾶσαν ἐμφάνισιν τῶν προσκόπων, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἀρίστην ἀφῆκαν ἐντύπωσιν συμμετασχόντες εἰς τὴν στρατιωτικὴν παράταξιν κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ ἀντιστρατήγου κ. Παρασκευοπούλου. Μεγάλην ὠσαύτως προσέφεραν συνδρομὴν κατὰ τὴν διακομιδὴν τῶν ἐκ Ρωσσίας τραυματιῶν. Ἄξια ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ Ἑλληνόπουλα καὶ οἱ διευθύνοντες τὴν ἐκεῖ προσκοπικὴν κίνησιν πολλῶν συγχαρητηρίων.

ΕΔΕΣΣΑ

Μετ' ἐνθουσιασμοῦ μεγάλου ὑπεδέχθη τὸ συρρεῦσαν εἰς τὴν τελετὴν πλῆθος τῶν ἐμφάνισιν τῶν ὀλονὲν πληθυνόμενων προσκοπικῶν ὀμάδων τῆς περιφερείας, αἱ ὁποῖαι μετέσχον καὶ τῆς γενομένης στρατιωτικῆς παρελάσεως ἐν τῇ λεωφόρῳ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας πρὸ τοῦ μεράρχου ὑποστρατήγου κ. Λεοναρδοπούλου. Τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀρχῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν εἶναι ἡ μεγάλη ἱκανοποίησις τῆς ἐργασίας τοῦ Ἐφόρου Ἐδέσσης κ. Θαλασσινοῦ, ὁ ὁποῖος ἀκούραστος πάντοτε ἐργάζεται διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς προσκοπικῆς ἰδέας.

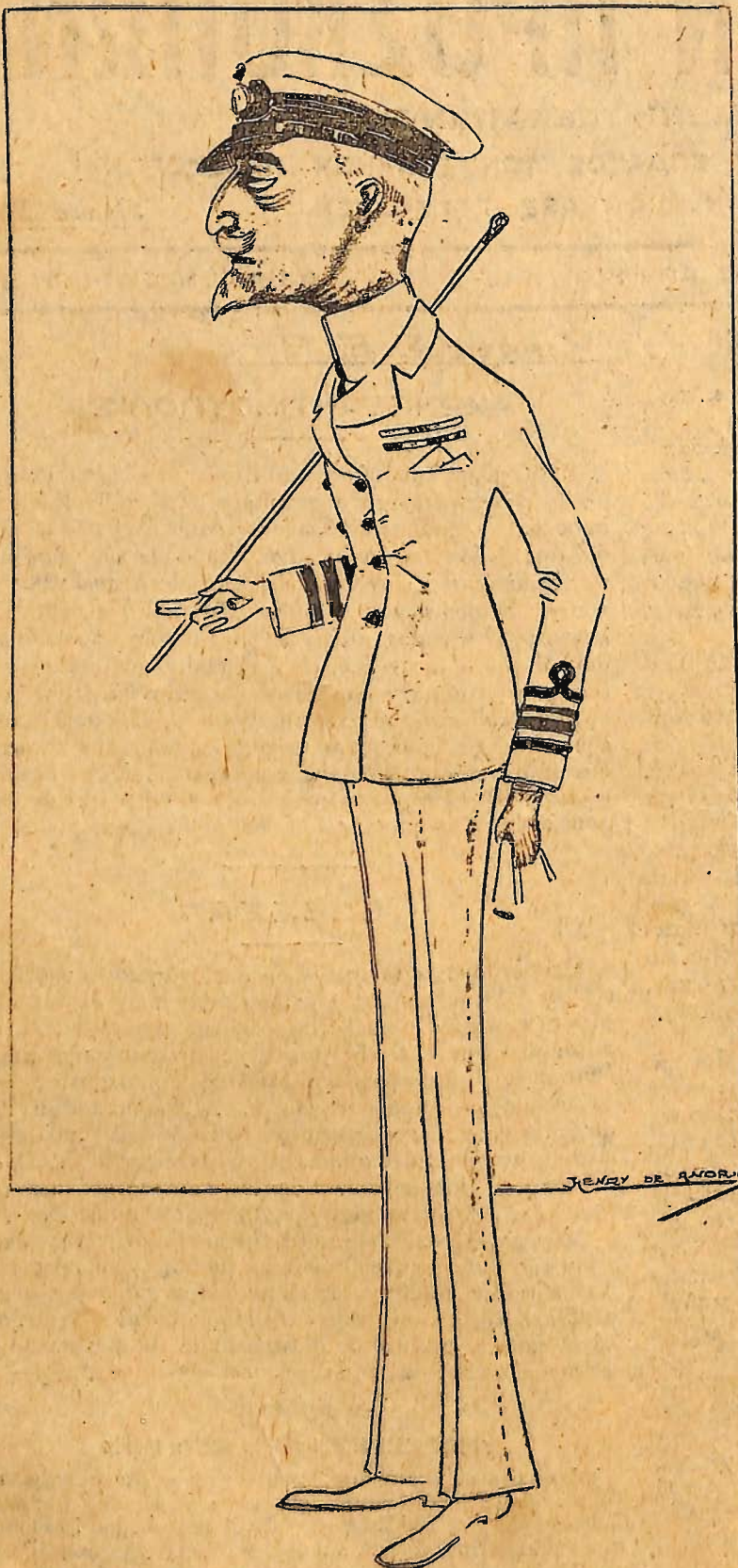
Δὲν παρέλειψε δὲ καὶ κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἐπετείου τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν νὰ μεταβῆ ἡγούμενος τῶν προσκοπικῶν ὀμάδων εἰς τὸ παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς πόλεως κείμενον Ἡρώον, καὶ ἐκφωνήσῃ λόγον κατάλληλον μετ' ὃν οἱ πρόσκοποι κατέδρασαν στέφανον πολυτελεῖ ἔπι τῆς τύμβου.

Ὁ Γλάρος

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ:

Οἱ σημερινοὶ ἐπιστήμονες παραδέχονται ὅτι διατηρεῖται ἀκόμα κάποια ἀτελής φυτικὴ ζωὴ εἰς μερικὸς ἀπὸ τοὺς πειδὸ βαθεῖς κρατήρας τῆς Σελήνης, ἐνῶ οἱ ἀστρονόμοι ἠμποροῦν πιά ν' ἀποδείξουν ἀρκετὰ καθαρά ὅτι ἀνθρωπίνῃ ζωῇ, ὅπως τὴν ξέρουμε στὸν πλανήτη μας, εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ Σελήνη.

Ο ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΣ ΤΟΥ ΡΟΥΑΓΙΑΛ ΜΠΩΜΟΝ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ;

(Γέλοιογραφία κηρωμένη από ένα νεαρό ερασιτέχνη στη Σμύρνη)

Στην εποχή του Λουδοβίκου 16ου το 1790, οι πολιτικοί του, για κολακεία, ίδρυσαν ένα λιλιπούτειο σύνταγμα υπό την αρχηγία του διαδόχου της Γαλλίας. Το σύνταγμα αυτό, που ήταν το καμάρι των Παρισινών, άπετελείτο από δύο τάγματα των Γρεναδιέρων και των Κυνηγών και κατετάσσοντο εκεί τα παιδιά των αξιωματικών από 8 έως 12 ετών.

Οι λιλιπούτειοι αυτοί στρατιώτες είχαν στολή όμοια με της φρουράς, με μόνη τη διαφορά ότι τα όπλα των ήταν ανάλογα με το ανάστημά τους και δύο φορές την εβδομάδα εγυμνάζοντο εις το ύπαιθρο υπό την αρχηγία του μικροσκοπικού Συνταγματάρχου των, του Διαδόχου.

Ένα ωραίο Κυριακάτικο πρωί η Βασίλισσα Μαρία-Αντουανέττα εξέφρασε την επιθυμία να επιθεωρήσει το Σύνταγμα του γιου της και φαντάζεσθε τη χαρά όλων αυτών των μικρών!

Το μεσημέρι ακριβώς το Σύνταγμα με επί κεφαλής τη μουσική του έφθασε εις το πεδίο που εγίνοντο τα γυμνάσια και παρετάχθη κατά φάλαγγας.

Πλήθος κόσμου το ακολούθησε μ' ένθουσιασμόν και όλοι αλληλοσπρώχνοντο για να μη χάσουν ούτε μία από τας κινήσεις των μικρών στρατιωτών.

Μετά μισή ώρα έφθασε και ο μικρός Διάδοχος, τον οποίον υπεδέχθη ό κόσμος με ζητωκραυγές, ενώ αυτός καβάλλα στο άσπρο άλόγακι του, άπήντησε μ' ένα χαριτωμένο κίνημα του ξανθού του κεφαλιού και άφου έβεβαιώθη με μία ματιά ότι όλα ήταν εν τάξει έτέθη επί κεφαλής.

Σέ λίγο της πρώτες ζητωκραυγές διεδέχθησαν άλλες ούρανομήκεις κραυγές: Ζήτω η Βασίλισσα!

Πράγματι η Μαρία-Αντουανέττα είχε φανή και άμέσως κατά διαταγήν του Συνταγματάρχου οι μικροί στρατιώτες έπαρουσίασαν όπλα.

Η Βασίλισσα επιθεώρησε λεπτομερώς τους Γρεναδιέρους και τους Κυνηγούς, έχαιδεψε 2-3, έλεψε ένα δύο άστεία σε 3-4 άλλους και ανέβηκε ύστερα έπάνω εις την Βασιλικήν εξέδραν για να παρελάσει εγώπιόν της δλόκληρο το Σύνταγμα.

Όυτε ψίθυρος ακούοντανε τότε, όλοι έσώπασαν άμέσως για ν' ακούσουν τη φωνή του μικρού Περίκηπος που έδινε προστάγματα με θαυμαστή ψυχραιμία.

— Ω! Μπαμπά! ακούσθηκε τότε μία παιδική φωνή πολύ κοντά στην εξέδρα— κύτταξε τί ώμδρφοι που είνε οι μικροί αυτοί στρατιώτες! Έχουν όπλα άληθινά και όχι ψεύτικα σαν το δικό μου. Θέλω και εγώ να πάω μ' αυτούς...

— Ξέρεις καλά, Βίκτωρ, άπήντησεν ό πατέρας του, ότι αυτό είν' αδύνατο γιατί στο Σύνταγμα αυτό κατατάσσονται μόνον τα παιδιά των αξιωματικών και εγώ δέν έχω άκόμη αυτό το άξίωμα.

— Γιατί δέν τώχεις; έλεπε το παιδάκι με δάκρυα στα μάτια, θέλω να γίνης αξιωματικός για να μπώ και εγώ στο Ρουαγιαλ-Μπωμόν (έτσι έλέγετο το λιλιπούτειο Σύνταγμα).

Ό πατέρας έχαμογέλασε με την άφέλεια του παιδιού του και για να τό παρηγορήσει του ύποσχέθη να του άγοράσει ένα καινούργιο τουφεκάκι, αλλά ό μικρός ήταν άπαρηγόρητος και έζητούσε και καλά να καταταχθή στρατιώτης.

Τόν έπηγε εις ένα θεατράκι για να τον διασκεδάσει, του άγόρασε γλυκά, αλλά του κάκον ό Βίκτωρ σε όλο το διάστημα έμιλούσε για όσα είχε ιδεί και μόλις έπηγε στη μαμά του έπεσε άπάνω της με κλάματα:

— 'Αχ! μαμά, νάβλεπες τούς μικρούς στρατιώτες που είδαμε. Κρατούν όπλα άληθινά και...

*'Αλλά διεκόπη από ένα δυνατό κτύπο στην πόρτα και ή κ. Ντυτραλέ, ή μητέρα του, έτρεξε και άνοιξε. Είδαν τότε έναν άνακτορικό υπάλληλο που έκρατούσε εις τὰ χέρια του ένα μεγάλο πακέτο και ό όποιος μίλησε άμέσως προς τόν κ. Ντυτραλέ.

— Είμαι έπιφορτισμένος, κύριε, να σάς άναγγείλω ότι ό υιός σας κατετάχθη εις τó Σύνταγμα του Ρουαγιάλ - Μπωμόν και την Πέμπτη πρέπει να παρουσιασθή.

*Ο Βίκτωρ έμεινε έκστατικός και σαν να μη μπορούσε να πιστεύση μιá τόσο μεγάλη εύτυχία.

— Είν' αλήθεια, κύριε; έρώτησε.

— 'Αλήθεια, μικρέ μου, και για να βεβαιωθής πάρε και τη στολή σου.

Και ό υπάλληλος άνοιξε τó πακέτο και έβγαλε μιá θαυμασία στολή γρεναδιέρου ένα σπαθάκι και ένα όπλο.

*Ο Βίκτωρ έτριψε τὰ μάτια του για να πεισθί ότι δέν έβλεπε όνειρο και έπιθύρισε σαστισμένος :

— *Όλα αυτά είνε δικά μου!... Ποία λοιπόν καλή μάγισσα μου τὰ στέλνει;

— *Η Βασίλισσα.

Πράγματι ή Μαρία-Αντουανέττα ειχε άκούση την έπιθυμία του μικρού, ειχε διατάξη να μάθουν τó όνομά του και για να κάνη γούστο του έξεπλήρωσε την έπιθυμία του.

*Ο μικρός έσπευσε άμέσως να φορέση τη στολή που του έπήγαινε θαυμάσια και ως άργά την νύχτα έπαιζε και έκανε διάφορα γυμνάσια, δια της βίας δέν τόν άνάγκασαν να κοιμηθί.

Την Πέμπτη που του ειχαν όρίσει παρουσιάσθηκε 'στο Σύνταγμα του και σε λίγες 'μέρες ήταν ή σειρά του να φρουρήση εις τὰ διαμερίσματα του Διαδόχου.

*Ο μικρός νεοσύλλεκτος δέν ειχε τελειώσει άκόμη την προσδιωρισμένη ώραν του όταν ειδε τó μικρό Διάδοχο να έρχεται εις τó προαύλιον κρατώντας στα χέρια μιá πελωρία σβούρα.

Χωρίς να προσέξη εις τόν μικρόν φρουρόν που του έπαρουσίαζε όπλα, έγονέτισε κατά γής και προσεπάθει να γυρίση τη σβούρα, ή όποία όμως δέν έγύριζε και ό μικρός Πρίγκιψ έξενευρίζετο.

*Έξαφνα έγύρισε και αντίκρουσε τόν μικρόν Βίκτωρα, ό όποιος παρ' όλη την άμεμπτη στάσι του δέν έξεκολλούσε έν τούτοις τó μάτι του από τη σβούρα.

— *Ε! μικρέ! του έφώναξε τότε, έλα να με βοηθήσης!

*Ο Βίκτωρ ένθουσιασθείς με την πρόσκλησι άφησε τó όπλο σε μιá γωνιά και έτρεξε προς τόν Συνταγματάρχη του με τόση έπιτηδειότητα δέν έγύρισε τη σβούρα ώστε ό μικρός Πρίγκιψ ένθουσιάστηκε και για πολλή ώρα τὰ δυό παιδιά έπαιξαν μαζί.

Στό τέλος άπεχαιρέτησε με λύπη του ό Διάδοχος τó μικρό φίλο του και του ειπε μ' έπισημότητα :

— Θα παρακαλέσω τόν Μπαμπά μου να σε κάμη γρήγορα αξιωματικόν για να μπορής νάρχεσαι πειό συχνά να παίζωμε.

Τρία χρόνια άργώτερα τó Σύνταγμα Ρουαγιάλ-Μπωμόν δέν υπήρχε πειά.

Ειχεν έκραγή επανάστασις και ύστερα από την καταδίκην του Βασιλέως και ή ωραία κεφαλή της 'Αντουανέττας έπεφτε κάτω από τόν βαρύ πέλεκυ της λαιμητόμου.

Στὰ τέλη του 1793 ό κ. Ντυτραλέ που ήταν τώρα αξιωματικός ήτο φρουρά εις τας φυλακάς του Τέμπλου και ό Βίκτωρ τόν ειχε άκολουθήση. Ειχε άρχίση να μετανοή γι' αυτό γιατί έβαρύνετο όταν διεκρίνε μέσα εις τó θυρωρείον ένα μικρό παιδί που έπλενε πιάτα.

Στην άρχή τó έκύτταξε από περιέργεια αλλά έξαφνα έπετάχθηκε με μιá κραυγή :

— *Υψηλότατε!...

*Ο δυστυχής μικρός ήταν χλωμός, αδύνατος και έκανε λύπη να τόν βλέπη κανείς, αλλά ό Βίκτωρ τόν έπλησίασε και του έφίλησε τó χέρι συγκεκλινημένος :

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

Παιδιά! Σάν ποιό παιδί προτιμάτε να γίνετε; Σάν τó πρώτο ή σαν τó δεύτερο; Τό πρώτο είνε Πρόσκοπος, τó δεύτερο είνε ένας μόρτης. *Όποιο προτιμάτε να μοιάσετε τó πρώτο πρέπει να γίνετε Πρόσκοποι.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Πλοίαρχος (έκ του βάθους του πλοίου) ποιος είνε αυτός;

Γιάννης (έκ του καταστρώματος) ό Γιάννης κύριε!

Πλοίαρχος. Τι κάνεις;

Γιάννης. Τίποτε!

Πλοίαρχος. *Ο Θωμάς Αυτόυ είνε;

Θωμάς. Μάλιστα κύριε!

Πλοίαρχος. Τι κάνεις Θωμά;

Θωμάς. Βοηθώ τó Γιάννη!

ΣΠΟΥΔΗ ΓΙΑ ΠΛΕΡΩΜΗ

*Ιρλανδός τις έσπασε τó γυαλί καταστήματός τινος και έπετα τó βόλα σε τὰ πόδια. *Ο ιδιοκτήτης τόν ήκολούθησε και τόν συνέλαβε.

— Ζεύρεις ότι μου έσπασες τó γυαλί, παληάνθρωπε; του ειπε ό ιδιοκτήτης.

— *Ε καλά, απήντησεν ό Ιρλανδός, δέν με βλέπεις όπου τρέχω στο σπήτι μου να πάρω τὰ λεπτά και να σου τó πλερώσω;

(*Εκ του 'Αγγλικού)

Γ. Α. ΧΡΗΣΤΙΑΗΣ

ύπενοματάρχης

— *Υψηλότατε! άμέσως σάς άνεγγώρισα.

— Κι' έγώ, έπίσης, Βίκτωρ, απήντησεν ό άλλοτε Διάδοχος, αλλά δέν είμαι πειά ύψηλότατος, δέν είμαι πειά τίποτε άλλο παρὰ ένα δυστυχισμένο παιδί.

Οί φίλοι μου και οί συγγενείς μου έπέθαναν όλοι και είμαι ένας έρημος όρφανός.

Για αρκετή ώρα τὰ δυό παιδιά έμίλησαν για τó παρελθόν, ή Βίκτωρ προσεπάθησε να τόν παρηγορήση και με τη βοήθεια του Μπαμπά του του ύπεσχέθη να του καλλιτερεύση τη θέσι του. Πράγματι και οί δυό έκράτησαν την ύπόσχεσί τους και παρ' όλον τó ύψοκίνδυνο της πράξεώς τους ό άλλοτε Διάδοχος έπέγρασε μερικές πειό εύχάριστες στιγμές.

*'Αλλά ήμέρα με την ήμέρα έμαραίνετο σαν τó λουλουδι που δέν τó βλέπει ό ήλιος και ή δροσιά και μιá μέρα έξέπνευσε χωρίς να βρεθί κανείς να χύση ένα δάκρυ για τόν πρόωρο αυτό θάνατο! Κανείς μέσα σε δλόκληρο τó Παρίσι, του όποιο ήταν τó ειδωλο, παρὰ μόνον ό Βίκτωρ Ντυτραλέ ό άλλοτε Γρεναδιέρου του!

(*Από τó 'Αγγλικό)

Μετάφρασις Alex.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατά τὸ παρελθὸν θέρος, ἐν τοῖς προσωρινοῖς στρατοῦ πέδοις τῶν Ἑλλήνων προσκόπων, περὶ τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν, προσεδλήθησαν τόσον οἱ ἀξιωματικοὶ ὅσον καὶ πολλοὶ τῶν προσκόπων, ἐκ τῆς φοβερᾶς μάλιστα τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν, συνεπελαῖ ὑπαρχουσῶν αὐτόθι ἐστιῶν μiasματικῶν ἐλωδῶν πυρετῶν, ὡς ἐκ τῆς συσσωρεύσεως λιμναζόντων πολλῶν ὑδάτων ὡς γνωστὸν οἱ ἐλώδεις πυρετοὶ μεταδίδονται διὰ τῶν ἀνωφελῶν λεγομένων κωνῶπων, οἵτινες διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος δῆγγματος ἐμβολιάζουν τὸν ἴον ἢ μᾶλλον τὸ εἰδικὸν παράσιτον καλούμενον πλασμῶδιον τοῦ Λαθεράν, τὸ ὁποῖον ἐγκρύπτουν ἐντὸς τῶν προσδληθέντων τῶν οἱ κωνῶπων· ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐκ τῶν προσδληθέντων ἐκ τῆς νόσου ταύτης προσκόπων ὑπεδλήθησαν ὑπὸ τὴν ἐμὴν θεραπείαν καὶ εἰσέτι τινὲς ὑποφέρουν ἐκ τῆς νόσου ταύτης, θεωρῶ ἐπάναγκες νὰ συστήσω εἰς τε τοὺς κ. κ. ἀρχηγούς ὡς καὶ εἰς τοὺς προσκόπους, οἵτινες ἐφέτος θὰ στρατοπεδεύσωσι κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον εἰς ἐξοχικὰ μέρη καὶ τὰ ὅποια πιθανὸν νὰ ὡσι ἐλώδη, ὅπως λάθωσι προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τῶν κάτωθι ὑποδειχθησομένων φαρμακευτικῶν μέσων, παρ' ἐμοῦ, δι' ὧν θὰ δυνηθῶσι νὰ προφυλάξωσι τοὺς ὑπ' αὐτοὺς προσκόπους ἀπὸ τοῦ μιάσματος τοῦ ἐλείου καὶ ἀπὸ ἐτέρων παρασίτων συνήθων εἰς τοιαύτας συγκεντρώσεις ὁμάδων κατακλινομένων ἐντὸς περιωρισμένων χώρων. Ὡς ἀποτελεσματικὸν μέτρον συνιστᾶται ἡ κινολεΐνη.

Ἡ οὐσία αὕτη ἐξατμίζεται ὑπερθεν λυχνίας ἐν ποσότητι ἡμισο γραμμαρίου κατὰ ἓν κυβικὸν μέτρον χώρου ἐν θαλάμοις, καὶ ἰδίᾳ ἐνταῦθα ἐν στρατιωτικαῖς σκηναῖς στρατοπεδευμένων ὁμάδων· ἀνευ προφυλάξεων, οὐδ' ἐμφράξεων ὀπῶν καὶ ῥωγμῶν, οἱ κωνῶποι οἱ ἐντὸς τῶν χώρων τούτων φονεύονται πάντες ἐν διστήμητι δύο ὥρων. ἢ τοιοῦτοτρόπως χρήσις τῆς κινολεΐνης εἶναι ἀπλή καὶ οὐδαμῶς ἀπικτεῖ εἰδικᾶς συσκευᾶς· ἐξατμίζεται δ' αὕτη μὴ ἀναφλεγόμενη οὐδ' ἀπολύουσα καπνόν, ἀλλ' ὁσμὴν ὡς ἀπὸ πικραμυγδαλοῦ, ἢ δὲ καταστροφή τῶν κορέων γίνεται διὰ ἐξαχνώσεως θείου ἐν ἀναλογία 1000 γραμμάρων πρὸς 300 κυβικὰ μέτρα χώρου μετ' ἀπόφραξιν τῶν ὀπῶν καὶ ῥωγμῶν τῶν θαλάμων καὶ θεωρεῖται λίαν ἀποτελεσματικὴ· οἱ δὲ ἀτμοὶ θείου παραμένουσι ἐν τοῖς οἴτω θειουμένοις χώροις ἐπὶ 4 ἢ 5 ὥρας· οἱ κορέοι ἔχουσι δύο ἐχθροὺς τὰς κοινὰς μυλακρίδας καὶ τοὺς μικροὺς ἐρυθροὺς τῶν οἰκιῶν μύρμηκας. Οἱ κορέοι διατηροῦνται ζῶντες ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ἀνευ τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος. Διατηροῦνται ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐν οἰκίαις πρὸ πολλοῦ χρόνου ἀκατοικήτους. Οἱ κορέοι δύνανται νὰ μεταδώσωσι καὶ νόσους τινὰς μολυσματικὰς ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἀνθρώπον. Τὸ θειῶδες διοξείδιον ἀέριον ἐν 2 λεπτοῖς τῆς ὥρας φονεύει ἀσφαλῶς τοὺς κορέους ἐν πάσῃ περιόδῳ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν, ὡς καὶ τὰ ψάρια τούτων. Ἐναντίον τῶν ψύλλων δέον νὰ ἐπιθέτη τις ἐπὶ τοῦ δέρματος κατὰ τὴν κατάκλισιν:

Ἐλαιον καφουροῦχον τῶν χαμομήλων	100.0
Βάλακμον ντύρακος	20.0
Ἐλαιον Σαντάλ	5.0

Ἐναντίον τῆς φθειριάσεως τὸ καλλίτερον παραστατι-

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΟΥΤΕ ΦΑΙ' ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΥΣ

Ὁ Ζητιάνος (στὴν ἐξώπορτα): Δαγκάνει ὁ σκύλος σας, παρακαλῶ;

Ἡ ὑπηρέτρια: Δαγκάνει. Μὴν μπῆς, σὲ παρακαλῶ μέσα γιατί ἡ κυρία εἶνε παράξενη καὶ τὸν ταγίζει μόνη της...

Ο ΛΟΓΟΣ

— Σὲ τί ἀποδίδετε τὴν καλή σας ὑγεία παρ' ὅλα τὰ χρόνια σας; ἐρώτησε ἡ ἐπισκέπτρια τὸν πρὸ ἡλικιωμένο γέροντα τοῦ Γηροκομείου, ποῦ ἂν καὶ ἐνεργητὰ ρησ κρατιοῦνταν καλὰ σὰ παλληκάρι.

— Ὑποθέτω, ἀπεκρίθη ὁ γέρος, εἰς τὸ ὅτι γεννήθηκα πρὶν ἀνακαλυφθοῦν τὰ μικρόβια καὶ γιὰ τοῦτο δὲ μοῦκαμαν ποτὶ ἐντύπωση...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ!

— Γιατρέ, ἔχω πόνους στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια κάθε φορὰ ποῦ ψυχραίνει ὁ καιρός. Τί λέτε νὰ εἶνε ἡ αἰτία;

Ὁ Γιατρός: Τὸ ψῦχος τοῦ καιροῦ. Εἴκοσι φράγκα, παρακαλῶ.

ΤΟ ΔΩΡΟ

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου γιὰ τὶς πενήντα δραχμὲς ποῦ μοῦ δάνεισες, ἀλλὰ τὸ βιβλιάκι ποῦ μοῦ ἔστειλες μαζὺ τί σημαίνει;

— Ἄ! Τὸ στέλνω πάντα σ' ὅσους δανεῖζω. Εἶν' μιὰ θαυμασία ἐπιστημονικὴ πραγματεία ποῦ περιγράφει πῶς νὰ μὴ χάνη κανεὶς τὴ μνήμη του...

κὸν εἶνε ἡ θυμὸλη. Γίνεται χρήσις αὐτῆς εἰς ἀλοιφήν ἐφαρμοζομένην τὴν ἐσπέραν.

Θυμὸλ	2.0
Βαζελίνη	30.0

Τῆς ἐπαύριον πρῶτᾶ ἐκτελοῦμεν ἐντριβὴν διὰ τοῦ ἐξῆς διαλύματος:

Καφουροῦχον οἰνόπνευμα	50.0
Αἰθῆρ	100.0

Ἀθῆναι τῆ 4 Ἀπριλλοῦ 1919.

Ὁ ἱατρός τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων
Ἄλξ. Γ. Ροδόπουλος

Η "ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ",
ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ Σ. Ε. Π.
ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 4 ΔΡ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 11, ΑΘΗΝΑΙ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Σ. ΔΕΒΑΡΗΣ

15 Ἀπριλίου, 1919

Ἡ γιορτὴ στὸ Στάδιο

Μετὸν Τοπικὸν Προσκοπικὸν Σύνδεσμον νέα ζωὴ ἐδόθηκε στὶς ομάδες τῶν Ἀθηναίων. Ἄν καὶ λίγους μῆνες ἔχει πού ιδρύθη ἡ θαυμασία αὐτὴ συνδετικὴ δύναμις τῶν ομάδων, ἐν τούτοις οὐκ ἐπεχείρησε τὸ πέτυχε μὲ τρόπο πού ὑπερέβη κάθε προσδοκία. Ὁ χορός, πού ἐδόθη στὸ φουαγὲ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, τὰ μέσα τῆς Σαρακοστής, καὶ ἡ προσκοπικὴ ἐπίδειξις στὸ Στάδιο τῆ Δευτέρα τοῦ Πάσχα θὰ μείνουν δυὸ ἀξέχαστες ἐπιτυχίες, γιὰ τίς ὁποῖες ὄχι μόνο ὄσοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν προσκοπισμό, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐν γένει εὐγνωμονοῦν τὸν πρόεδρο τοῦ Τ. Π. Σ. Ἀθηναίων κ. Ἰωάννη Βλαβιανὸ καὶ τὰ μέλη του. Ἡ γιορτὴ στὸ Στάδιο ἦταν κατὰ ἀνέλιπστο. Οἱ ἰδρυταὶ τοῦ Τ. Π. Σ. Ἀθηναίων οἱ ὁποῖοι ἐδούλεψαν ἀκούραστα γιὰ τὴν θαυμασία γιορτὴ ἀρχηγοὶ : κ. κ. Εὖστ. Ζαγοριανός, Ἰωάνν. Σούτης, Ἡσ. Ἡσαΐας, Κωνστ. Πρόκος, Ἰωάνν. Στόης, Π. Καρατζᾶς, Σ. Ράνις, Ἀγγ. Φέτις, Φ. Πάππαρης καὶ Γ. Βισώρης εἶνε ἄξιοι παντὸς συγχαρητηρίου καθὼς καὶ οἱ ὑπ/γοὶ τῶν ομάδων κ. κ. Φ. Κορτιέης, Α. Γορταΐδης, Γ. Μινδλερ, Δ. Βισώρης, Ζ. Δημητριάδης, Γ. Παπαθανασίου, Ρ. Περβενᾶς καὶ Γ. Βλάχος ἐβοήθησαν ὅσο μπορούσαν περισσότερο τοὺς ἀρχηγούς τους γιὰ νὰ παρουσιάσουν στὸ Στάδιο κατὰ ἀληθινὰ πρωτοφανές. Ἀπὸ τῶν Προέδρων τοῦ Τ. Π. Σ. μέχρι τοῦ τελευταίου μαθητευομένου ὅλοι κατέβαλον ὅλη τους τὴν ἐνεργητικότητά καὶ κατάφεραν ὄχι μέχρι τοῦδε κανεὶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἐλπίσῃ εὐκολὰ ἐγγέμισαν τὸ Στάδιο! Ὅλοι ξέρομε πῶς μέχρι τοῦδε μόνο σὲ μιὰ περιστάσει τὸ Στάδιο γέμιζε σιτοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες. Καὶ ὅμως ὁ Τ. Π. Σ. Ἀθηναίων κατόρθωσε νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ θαῦμα αὐτό. Κατόρθωσε νὰ σηκώσῃ μέσα στήν Ἀθήνα σωστὸ συναγερομό, καὶ ἔφθασε σχεδὸν τὴν ἐπιτυχία τῶν δύο ἄλλων Προσκοπικῶν ἐπιδείξεων τῶν ἐτῶν 1914 καὶ 1915. Καὶ ὅλοι πού πῆγαν καὶ ἐθαύμασαν τοὺς προσκόπους μας καὶ τοὺς ἀρχηγούς τους, πού, ὑπὸ τὸ γενικὸ πρόσταγμα τοῦ ἰκανωτάτου καὶ συμπαθεστάτου ἀρχηγοῦ τῆς 9ης Ὀμάδος κ. Ἀγγέλου Φέτις, ἔδωσαν τὴν ὡραιότερη, τὴ ζωντανότερη εἰκόνα τοῦ προσκοπισμοῦ στήν πράξι καὶ στὴ ζωὴ, θὰ γίνουν αὔριο οἱ εἰλικρινέστεροι κήρυκες καὶ ὑποστηρικταὶ τῶν προσκοπικῶν ἰδεῶν καὶ θὰ καταλάβουν ὅτι ἡ θέσις τῶν παιδιῶν τους εἶνε στὶς προσκοπικὰς τάξεις. Νὰ τί χρωστᾶται ὁ προσκοπισμὸς Ἀθηναίων τὸν Τοπικὸν Προσκοπικὸν Σύνδεσμό του, ὁ ὁ-

ποῖος βοηθούμενος εἰλικρινῶς ἀπὸ ὄλους τοὺς βαθμοφόρους τοῦ Σώματος πού προσέφεραν πολὺτιμη τὴν συνεργασίαν των μᾶς ἔδειξε διὰ μὴ πορῆ νὰ ὀργανώσῃ κατὰ τι μὲ τελειότητα σχεδόν.

~~~~~

Ἡ ἐκδόσεις τοῦ Σ. Ε. Π.

Τὸ πρῶτο προσκοπικὸ βιβλίον τῶν Ἐκδόσεων τοῦ Σ. Ε. Π. «Ἀπαιτήσεις γιὰ Μαθητευόμενον Β' Τάξεως» ἐτοιμάσθη καὶ θὰ κυκλοφορήσῃ παντοῦ αὐτὴς τίς ἡμέρες. Εἶνε ἓνα κομψότατο βιβλάκι ἀπὸ 32 σελίδες, μὲ χονδρὸ εἰκονογραφημένον ξόφυλλο δίχρωμο καὶ σὰς λέει μὲ ἄπλο καὶ ὁμορφον τρόπο τι πρέπει νὰ ἔξῃ ἓνα παιδί γιὰ νὰ γίνῃ Μαθητευόμενος. Ἡ τιμὴ του ὠρίσθη πρὸς 30 λεπτά μονάχα, δηλαδὴ παρακάτω ἀπὸ τὸ κόστος τοῦ βιβλίου, πού ἐτυπώθηκε σὲ καλὸ χαρτὶ καὶ περιέχει πολλὰς εἰκόνας. Ὅσοι περιφέρειες θέλουν ν' ἀποκτήσουν τὸ βιβλίον πρέπει νὰ γράψουν στήν Ἀποθήκην τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων, Ὀδὸς Νίκης ἀρ. 11, Ἀθήνας, στέλλοντας μὲτ' αὐτὴν τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν τευχῶν πού χρειάζονται. Τὸ βιβλίον εἶνε χρησιμώτατο ὄχι μόνο σιτοὺς προσκόπους καὶ γιὰ τοῦτο συμβουλεύομε κάθε παιδί νὰ τὸ προμηθευθῇ.

~~~~~

Γιὰ τίς Ἀντιπροσωπεῖες.

Δὲν ἔξρω γιὰ ποῖο λόγο ἢ ἐκλογὴς γιὰ τοὺς Ἀντιπροσώπους τίς τελευταῖες ἡμέρες δὲν προχωροῦν παρὰ εὐλαχίστα. Ἄν αὐτὸ ἐξακολουθήσῃ νὰ γίνεται τότε θὰ πῆ πῶς τὰ παιδιά δὲν ἐνδιαφέρονται καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὸν τρόπον αὐτὸ τῆς ἐκλογῆς Ἀντιπροσώπων καὶ τότε ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» θ' ἀναγκασθῇ νὰ ἀλλάξῃ τὸν τρόπον ἐκλογῆς, ὁ ὁποῖος δὲ θὰ γίνεται μὲ ψηφοδέλτια. Νὰ ἀφήσομε ὅμως ὅλους διόλου τίς ἀντιπροσωπεῖες μᾶς εἶνε ἀδύνατον. Ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» εἶνε ἀνάγκη ν' ἀντιπροσωπεύεται στὶς διάφορες πόλεις καὶ ν' ἀντιπροσωπεύεται μάλιστα ἀπὸ παιδιά. Ἐννοεῖται ὅτι ὄσοι ἐργάσθησαν μέχρι τοῦδε καὶ μᾶς ἔστειλαν ψηφοδέλτια θὰ ληφθῶν ὅπ' ὄψει στὴ νέα μέθοδος ἐκλογῆς πού θὰ σᾶς ποῦμε στὸ ἐπόμενον φύλλον.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗΝ ΠΑΣΗΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ ποῦμε πρὸς τὰ παιδιά ὅτι

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ Σ. Ε. Π.

ΕΙΝΕ ΜΟΝΟΝ

Ἡ „ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ“

Τὸ Σῶμα Ἑλλήνων Προσκόπων δὲν ἀνεγνώρισε κανέν ἄλλο περιοδικὸν ἢ ἐφημερίδα ὡς ὄργανον αὐτοῦ ἢ ὡς ὄργανον τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑΣΤΑΜΑΤΗ

ΥΠΟ Ν. Α. Δ.

(Συνέχεια και τέλος)

Αὐτὸς ἀφοῦ τὰ φίλησε στὸ μάγουλο καὶ τὰ χτύπησε «τίς πλάτες.

— «Αἴντε, παιδιά μου, τοὺς εἶπε ἔχετε τὴν εὐχὴ μου καὶ αὐριο μὲ ὑγεία. Αὐριο πάλι σὰν καλοξημερωθοῦμε, τὰ λέμε. Καλὴ νύχτα.

— Καλὴ νύχτα παπούλη, εἶπαν καὶ τὰ δύο ἀδελφία καὶ βγήκον ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ γέροντος καληνύχτισσον καὶ τοὺς γονεῖς των, ποῦ μὲ χαρὰ τὰ εἶδαν νᾶρχωνται καὶ τὰ ρωτοῦσαν πῶς τὰ «πέρασαν μὲ τὸ παπούλη ἀπόψε», καὶ πῆγαν νὰ πλαγιαίσουν εὐχαριστημένα καὶ ἤσυχα πῶς μιὰ μέρα θὰ ἴδωσιν πραγματοποιημένα αὐτὰ ποῦ ὁ παπούλης τοὺς εἶπε. Ἦξεραν πῶς ὁ παπούλης τοὺς δὲν βγαίνει ψεύτης. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο· δύο χρόνια μονάχα πέρασαν ἀπ' τὴν βραδυὰ αὐτῆ, ἴσα μὲ ποῦ νὰ ἀρχίσουν νὰ ἀληθεύουν τοῦ Μπαρμπασταμάτη, ἢ προφητεῖες ἦταν Σεπτέμβρης· ἢ κάψη τῆς ἡμέρας εἶχε περάσει καὶ ὁ ἥλιος δόλοχρυσος κουρασμένα ἀπ' τὸ μεγάλο δρόμο ποῦ πῆρε ὅλη τὴν ἡμέρα, ἔγερνε πίσω ἀπ' τὰ στοιχειωμένα τοῦ Καρβούνη πεῦκα, γιὰ νὰ λουστῇ μέσα στῆς ἀπέραντης θάλασσας τὰ σταματισμένα ἀπ' τὴν μπόνατσα νερά· ὁ γέροντος ξαπλωμένος πάνω στὸ κρεβάτι— γιὰ δὲ μπορούσε πιά νὰ βαδίξῃ καλὰ—μετρῶντας μὲ τὸ ἓνα τίς μεγάλες τοῦ κομβολογιῶ του κίτρινες χάντρες καὶ μὲ τὸ ἄλλο χαϊδεύοντας τὸ πρόσωπό του, πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀνησυχία, ἔλεγε μόνος του.

— Μὰ τί νὰ γίνηκαν ἀπόψε ἄργησαν· ὁ ἥλιος βασιλεύσει καὶ ἀκόμα νὰ φανοῦν· ἄλλη βραδυὰ ἔρχονταν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα· ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλῃ ψεύτη, κάτι θὰ τοὺς ἔτυχε.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ εἰπῇ τὴν τελευταία αὐτῆ λέξη, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίγει λίγο βιαστικῆ καὶ τὰ δύο παιδιά μπαίνουν μέσα.

— Καλησπέρα, παπούλη.

— Καλὸ στα. Καλὸ στα παιδιά μου γιὰτι ἄργησατε ἀπόψε; στενοχωρέθηκα ἔλεγα μὴν πάθατε τίποτα.

— Τάμαδες, παπούλη;

— Ὅχι τί τρέχει;

— Οἱ Τούρκοι ποῦσαν στὸ Σταυρό, φεύγουν καὶ πᾶν στὸ «Μπαϊρακτάρη» νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς ἄλλους.

— Γιατί; μὴν ἦρθαν πάλι Ἴταλοι.

— Ὅχι, παπούλη· ἀκούσαμε πῶς ἔρχεται στὸ Καρλόβασι ὁ Σοφοῦλης μὲ παλληκάρια πολλὰ ἀπ' τὴν Κρήτη, Μακεδονία, Αἰθαλί, Ἰκαρία καὶ ἄλλα μέρη, νὰ συνάξῃ καὶ τὰ δικά μας παλληκάρια καὶ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Τούρκους· γιὰ αὐτὸ αὐτοὶ φοβήθηκαν καὶ φεύγουν.

— Ποῦ τὸ μάθατε; ποιὸς σᾶς τῶπε;

— Τακούσαμε κάτω στὴ πλατεία. Εἶναι συναγμένος ὁ κόσμος ὅλος ἐκεῖ καὶ τὰ λένε.

— Ἐννοια σας, παιδιά μου, εἶπεν ὁ γέροντος κι' ἔκαμε τὸ σταυρὸ του· ὁ σταυρὸς δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ προο-

δέσουν, θὰ τοὺς τυφλώσῃ ὅλους. Μακάρι νᾶμουνα κι' ἐγὼ νηὸς νὰ μὲ βαστοῦσαν τὰ πόδια, γιὰ νὰ πάγω κι' ἐγὼ νὰ πολεμήσω· ἢ καρδιά τὸ λέει· μὰ ἔλα ποῦ τὰ πόδια δὲν βαστοῦν; Νειάτα, καυμένα νειάτα!

Τὴν βραδεὶά αὐτῆ ὡς καὶ μερικὲς κατοπινὲς ἡ συζήτησι στρυφογύριζε σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ὁ Μπαρμπασταμάτης συχνὰ ζητοῦσε πληροφορίας ἀπ' ὅποιον ἔβλεπε μέσα στὸ σπῆτι καὶ δὲν κουραζόνταν νὰ λήῃ σ' ὅλους πῶς θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἡ Παναγιά νὰ νικήσουμε.

Τὴν ἀγωνία τώρα τοῦ γέροντος, ὁ καθένας μας τὴν καταλαβαίνει· μόλις ἄκουγε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ, σηκώνονταν καὶ ρωτοῦσε· ἔχουμε καμμιά εἴδηση; πῶς πᾶν τὰ παιδιά μας;

Μὰ καὶ ὁ Δημήτρης μὲ τὴν Καλλιόπη δὲν ἔδειξαν ὀλιγώτερο ἐνδιαφέρον, γιὰ νὰ εὐχαριστοῦν τὸ γέροντος, μόλις μάθαιναν τίποτε νὰ τοῦ τὸ ποῦνε.

— Θὰ μὲ βοηθήσῃ τάχα ὁ Θεός, τοὺς ἔλεγε, νὰ ἴδῶ καὶ τὸ τελευταῖο μου αὐτὸ πόθο; χωρὶς ἄλλο θὰ τοὺς νικήσουν τοὺς σκύλους· ὅλα τὰ παιδιά θὰ πολεμήσουν μὲ καρδιά γιὰ τὴν ἐλευθερίαν.

Ἡ προφητεῖες τοῦ Μπαρμπασταμάτη δὲν θ' ἀργοῦσαν ν' ἀληθεύουν· εἶχαν ἀρχίσῃ, ὅπως βλέπουμε, ν' ἀληθεύουν. Ὁ Σεπτέμβρης ἦταν στὰ μισὰ καὶ τὰ παιδιά τρεχάτα μῆταν στὴν κάμαρά του.

— Τάμαδες, παπούλη; Τάμαδες;

— Τί; Τί τρέχει; πῆστε μου γρηγόρα.

— Ἐρχόμαστε ἀπ' τὸ τηλέφωνο τώρα· ὅλο τὸ χωριὸ εἶν' ἐκεῖ συναγμένο· ὅλοι εἶναι χαρούμενοι· λένε πῶς ἦρθε εἴδηση ὅτι οἱ Τούρκοι ζήτησαν τρεῖς μέρες ἀνάμνησιν αὐτὸ μάθαμε κι' ἄλλο· πᾶν νὰ βαστάξουν. Κι' ὄχι λάδα τὸ πόλεμο τῆς Τουρκίας.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Εὐχαριστῶ... Αὐτὲς τίς λέξεις πρόλαβε κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του κι' ἔπεσε λιπόθυμος· τὰ σεβαστὰ του χρόνια, δὲν μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν σὲ μιὰ τόσο μεγάλη συγκίνηση.

— Τὰ παιδιά ἀμέσως ἔβγαλαν τίς φωνὲς φοβισμένα καὶ ἡ μητέρα τοὺς τρέχει καὶ μὲ χίλια δυὸ πρόχειρα γιὰ μόλις ἀνοίξῃ τὰ μάτια του, θέλησε νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁμιλία του.

— Ἦσυχασε τώρα πατέρα τοῦ εἶπε ἡ κόρη του· πῆσε ν' ἀναπαυτῆς λίγο κι' αὐριο πάλι τὰ λέτε. Αἴντε καὶ σεῖς—εἶπε στὰ παιδιά—κυττάξτε τὴ δουλειὰ σας κι' ἀφῆστε τὸν πιά νὰ ἡσυχάσῃ· δὲν πρέπει νὰ τὸν τρομάξῃ· δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ ὑπακούσουν. Ἄν ἔκαναν ἀλλ' τῆς μητέρας τὴν καρδιά. Καληνύχτησαν τὸ γέροντος, ἔπιασαν βέντες μόνον των καὶ κατόπι ἤσυχον ἤσυχον ἀφοῦ φίληλαβε ὅμως νὰ ξεμερώσῃ καλὰ, ὅταν ἀκούουν τὸ γέροντος νὰ φωνάζῃ.

— Δημήτρη, Καλλιόπη, ἔλατε παιδιά μου· ἔλατε νᾶχετε τὴν εὐχὴ μου.

Τὰ παιδιά τρόμαξαν· νόμισαν πῶς κάτι συμβαίνει. Φόρεσαν βιαστικὰ τὰ ροῦχα τοὺς κι' ἔτρεξαν στὸν παπούλη.

— Καλημέρα, τοῦ λέε, τί θέλεις;

—Καλημέρα· ἔλατε, παιδιά μου, δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ· ἔλατε νὰ μοῦ πῆτε τί ἄλλο ξέρετε γιὰ τὰ ποῦ μοῦ εἶπατε χθὲς βράδυ;

—Τίποτες ἄλλο παπούλη· αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπαμε καὶ χθὲς βράδυ. Φαίνεται πῶς θὰ ζητήσουν ἀπ' τὶς τρεῖς Δυνάμεις ποῦ μᾶς προστατεύουν, νὰ φύγουν οἱ Τοῦρκοι καὶ νὰ κάμουμε Προσωρινὴ Κυβέρνηση· ὕστερα σιγὰ σιγὰ, μόλις βροῦμε τὸ καιρὸ, θὰ κηρύξουμε τὴν ἔνωση μὲ τὴν Ἑλλάδα μας. Αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχουν ὅλοι οἱ χωριανοί.

—Ὁ Θεὸς νὰ δώσει, παιδιά μου· τίποτες ἄλλο δὲν θέλω· εἰσπραγματῆτε πιά γιὰ τὸ σχολεῖό σας.

Καὶ πραγματικὰ αὐτὸ ἔγινε. Οἱ Ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσίας ἀπήτησαν νὰ φύγουν οἱ Τοῦρκοι καὶ νὰ γίνῃ Κυβέρνηση Προσωρινὴ μὲ πρόεδρο τὸ Σοφοῦλη, ποῦ, μόλις βροῦσε τὸν κατάλληλο καιρὸ, κήρυξε τὴν ἔνωση. Τί γιορτὲς καὶ τί διασκεδάσεις γίνθηκαν τὴν ἡμέρα κείνη τῆς Ἐνώσεως δὲν περιγράφονται. Ὅλοι εἶχαν εἰδοποιηθῆ ἀπ' τὴ προηγούμενη μέρα γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμοι. Καὶ τὸν Μπαρμπασταμάτη ἔπισπε τὸν εἰδοποίησαν οἱ ἀγγελιαφόροι του, ὁ Δημήτρης καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ ἐπέμεινε νὰ τὸν κρατήσουν ἀπ' τὰ χέρια, γιὰ νὰ κατέβῃ κι' αὐτὸς κάτω στὸ χωριὸ καὶ νὰ λάβῃ μέρος στὴ μεγαλιότερη, ὅπως ἔλεγε, γιορτὴ τῆς ζωῆς του. Τὰ παιδιά ἀφοῦ τοῦ τὸ ὑποσέθησαν, τοῦ φίλησαν τὸ χέρι καὶ πῆγαν νὰ πλαγιάσουν. Νὰ διαβάσουν δὲν εἶχαν, γιὰ αὐτὸ τὸ σχολεῖο θ' ἀργοῦσε λόγῳ τῆς γιορτῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα, μιὰ μέρα ἀπ' ἐκεῖνες τὶς ὡμορφες ποῦ ὁ Φλεβάρης πρώτος, ὕστερα ἀπὸ τόσο χιόνι, μᾶς φέρνει, ἄρχισαν νὰ βαροῦν πρῶτ' πρῶτ' ἡ καμπάνες τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ συναχθοῦν ὅλοι καὶ κάμουν συλλαλητήριο πῶς δέχονται τὴν ἔνωση καὶ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Παντοδύναμο, γιὰ τὴν ἠδύοχησιν νὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν Λευτεριά. Τὰ παιδιά ἀμέσως φόρεσαν τὰ ροῦχα τους, πῆγαν στὸ δωμάτιο τοῦ γέροντος, τὸν καλημέρισαν πρῶτα, κι' ὕστερα, ἀφοῦ τὸν βοήθησαν νὰ βάλῃ τὰ γιορτερά του ροῦχα, τὸν πῆραν ἀπ' τὸ χέρι καὶ σιγὰ σιγὰ τὸν πῆγαν στὴν Ἐκκλησιὰ καὶ τὸν ἔβαλαν κι' ἐκάθησε σ' ἕνα στασίδι. Ἐπειτα τρέξαν νὰ πάνε στὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ λάβουν κι' αὐτὰ μέρος στὴ γιορτὴ ποῦ θὰ ἔκανε τὸ σχολεῖο.

Σὲ μισὴ ὥρα ὅλη ἡ ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμον. Ποιὸς θὰ ἔλειπε ἀπὸ τέτοια γιορτὴ; Οἱ παπάδες, μὲ τὴν πιὸ καλὴ στολὴ τους, καὶ μὲ τὸ θυμιατὸ στὸ χέρι ἄρχισαν τὴν δοξολογία.

Ὁ ψάλτης ἄρχισε νὰ ψέλνῃ τὸ «Δόξα σοι τῷ δεξάντι τὸ φῶς». Στὸ τέλος ὁ Δήμαρχος τοῦ χωριοῦ—σύμφωνα μὲ τὸ Σαμιώτικο νόμον κάθε χωριὸ ἀποτελοῦσε καὶ Δήμος—εἶπε δύο τρία λόγια στὸ λαὸ καὶ ἡ ἐκκλησιὰ ἄρχισε νὰ γεμίξῃ ἀπὸ Ζήτω. Ζήτω ἡ ἔνωση ἔλεγεν ὁ ἕνας. Ζήτω ἡ Ἑλλάδα μας, ἔλεγε ὁ ἄλλος. Ζήτω ἡ ἐλεύθερη Σάμος ἔλεγε τρίτος. Ζήτω ὁ Στρατὸς καὶ ὁ Στόλος ἔλεγεν ὁ τέταρτος.

Ὁ Μπαρμπασταμάτης ἀκουμπισμένος στὸ στασίδι καὶ στὸ χέρι τοῦ γιοιοῦ του, ποῦ πῆγε ἔξεπιτηδες καὶ στάθηκε ἐκεῖ, μὲ τὰ μάτια δακρυσομένα, παρακολοῦθοῦσε τὴ συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνὴ καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλο τίποτε νὰ πῆ, ἄρχισε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ νὰ ψέλνῃ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τοῦ γέροντος ἀρκού-

σε· ἀμέσως ὅλος ὁ κόσμος ἀπήτησε νὰ βγάλουν τὶς εἰκόνες καὶ νὰ κάμουν λιτανεῖα σ' ὅλο τὸ χωριὸ ψέλνοντας τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα» καὶ ἄλλα Πασχαλιάτικα τροπάρια. Κανεὶς δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὴ λιτανεῖα. Ὅλοι ἀκολούθησαν· μόνον αὐτὸς ποῦ ἔδωκε τὸ παράδειγμα, μόνον αὐτὸς δὲν ἠμπόρεσε νὰ παρακολοῦθήσῃ, γιὰ τὴν πόδια του δὲν βαστοῦσαν πιά. Τὰ γόνάτα του ἔγειναν, μὰ κι' αὐτὸ ποῦ μπόρεσε νὰ κάμῃ τοῦ ἦταν ἀρκετό· ἀκουμπισμένος στὸ παιδιοῦ του τὸ μπράτσο, γύρισε πίσω στὸ σπῆτι καὶ ξαπλώθηκε στὸ μαλακὸ του κρεβάτι, κατευχαριστημένος ποῦ ἀξιῶθηκε νὰ λάβῃ κι' αὐτὸς μέρος στὴν πιὸ τρανὴ γιορτὴ τοῦ νησιοῦ του.

—Τώρα, Θεέ μου, ἔλεγε, ἂν εἶναι καὶ θέλημα δικό σου, μπορεῖς νὰ στείλῃς τὸ Χάρο νὰ με πάρῃ. Θάρθω ὀλόχαρος· ὅ,τι ἤθελα ἔγινε· ἄλλο τίποτε δὲ θέλω. Μὴ μ' ἀφήσης, Σὲ παρακαλῶ, νὰ τυραννιστῶ τώρα στὰ τελευταῖα. Πάρε τὴν ψυχὴν μου, τώρα ποῦνε εὐτυχισμένη.

Μὰ—ὅ,τι γράφει δὲν ξεγράφει. Ἦταν τυχερὸ νὰ δοκιμασθῆ καὶ στὰ γερατιά του ὁ Μπαρμπασταμάτης μιὰ πίκρα, πίκρα ὅμως, ποῦ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ θὰ τοῦ φερεντὴν τὴν μεγαλιότερη καὶ τελευταία του χαρὰ:

Ἐκεῖ ποῦ μιὰ μέρα, ξαπλωμένος μόνος του στὸ στρώμα, σκέφτονταν τὴ περασμένη γιορτὴ καὶ τοῦ φαίνονταν σὰν ὄνειρο, ἀνοῖξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ μεγαλιότερή του κόρη ἡ Μελπομένη.

—Καλησπέρα, Μελπομένη. Σὰ στενοχωρημένη σὲ βλέπω· τί τρέχει;

Ἡ Μελπομένη δὲν θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ στενοχωρηθῆ τὸν πατέρα της κι' ἄρχισε νὰ ξεφεύγει, μὰ ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπέμεινε.

—Τί νὰ σοῦ πῶ, πατέρα, τοῦ λέει. Ὁ Πυθαγόρας ἔφυγε γιὰ τὴ χώρα προχθὲς μισὴ ὥρα δρόμο καὶ τώρα πάνε τρεῖς μέρες καὶ δὲν φάνηκε ἀκόμα. Στείλαμε τὸ Γιάννη στὴ χώρα μὴ μάθῃ τίποτα, μὰ τοῦ εἶπαν πῶς δὲν τὸν εἶδε κανένας. Τί νὰ υποθέσουμε δὲν ξέρομε.

Ὁ Μπαρμπασταμάτης ἀμέσως κακόβαλε στὸ νοῦ του, μὰ γιὰ νὰ παρηγορηθῆ τὴ κόρη του.

—Ἐννοια σου, τῆς λέει δὲν εἶναι τίποτε· σὲ κανένα χωριὸ θὰ πῆγε καὶ θὰ βροῦσε φίλους του κι' ἔτσι ἄργησε· ἴσως αὐριο νὸ πρῶτ' ἄρθῃ. Αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος μὲ γράμματα, τὸν κόσμον τὸν ξέρει καλὰ καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἔπαθε τίποτε. Ἄς περιμένουμε νὰ ἰδοῦμε.

—Δὲν μπορεῖ νὰ χορτάσῃ ἔμένα τὸ μυαλό μου, νὰ λείπῃ τρεῖς μέρες τώρα χωρὶς νὰ ξέρομε ποῦ πῆγε· εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μᾶς τὸ κάνει αὐτό. Κάτι θὰ συμβαίῃ. Καληνύχτα· ἐγὼ φεύγω· δὲ μὲ χωράει ὁ τόπος νὰ καθῆσω· πάω νὰ ἰδῶ μήπως μᾶς ἔφερε κανεὶς καμμιὰ εἶδηση.

—Τί νάπαθε ἀραγε; εἶπε μέσα του ὁ γέροντος σὰν ἔμεινε μόνος. Ἐδῶ κλέφτες δὲν ἔχει νὰ πῆς πῶς τὸν ἔπιασαν, θεριὰ νὰ τὸν φάνε οὔτε. Λοιπὸν τί νὰ τρέξῃ; Ὡχ, Θεέ μου, Ἄγιε Φανούριε, φανέρωσέ τον.

Δώδεκα μέρες πέρασαν χωρὶς κανεὶς νὰ μάθῃ τίποτα γιὰ τὴ τύχη τοῦ Πυθαγόρα. Ὅχι μονάχα οἱ συγγενεῖς του εἶχαν χάσει γιὰ τὸ μυστὸν τοῦ μυστὸν τὸν στενοχωρία τους ἀλλὰ κι' ὅλος ὁ κόσμος τοῦ μικροῦ χωριοῦ. Ὅπου κι' ἂν πῆγανε κανεὶς δὲ θ' ἄκουε ἄλλη ὁμιλία παρὰ τοῦ Πυθαγόρα.

Μωρὲ τί νάγινε τὸ παιδί αὐτό; Τί νάγινε ὁ Πυθαγόρας ὁ δάσκαλος; ἔλεγαν.

Μὰ τὸ βράδυ τῆς δωδεκάτης ἡμέρας ἔριξε φῶς στὴ σκοτεινὴ ὑπόθεση. Ἐκεῖ ποῦ ὅλος ὁ κόσμος ἔξακολουθοῦσε νὰ συζητῇ, γιὰ τὸ ἴδιο πάντοτε, θέμα, ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἡ τρομπέτα τοῦ ταχυδρόμου.

— Ὁ ταχυδρόμος... ὁ ταχυδρόμος... ἀκουεὶ παντοῦ.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, τί μᾶς φέρνει.

— Ἐφημερίδες θάφερε, ἔλεγαν οἱ πρὸ γραμματισμένοι ἄς πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί νέα ἂν τὸ μέτωπο.

— Πᾶμε Γιώργο ἔλεγε κι' ὁ μικρὸς Κώστας· ὁ ταχυδρόμος μπορεῖ νὰ μᾶς ἔφερε γράμμα ἂν τὴν Ἀμερικῆ, ἂν τὸν πατέρα.

— Ὅλοι, ὁ καθένας μὲ τὴ λαχτᾶρα του, ἔτρεξαν στὸ μέρος ποῦ θὰ ξεπέλευν ὁ ταχυδρόμος.

— Νάτος, νάτος. Αἴ! Ἡ τᾶντα του φουσκώνει. Ἐχει γράμματα πολλὰ!

— Γεῖά σας.

— Καλὸ στὸ Γιάννη τὸν ταχυδρόμο.

— Τί νέα; Ἐφημερίδες ἔφερες;

— Σιγὰ-σιγὰ ἂν ὅλα ἔχω μὴ βιάζεστε ἄς δώσουμε πρῶτα τὰ γράμματα, κι' ὕστερα, ἴσα ποῦ νὰ φέρουν ἄλλα γράμματα, λέμε καὶ τὰ νέα.

Ἀμέσως ὅλοι σῶπασαν τοιμουδιὰ δὲν ἀκούγονταν. Μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα περιέμεναν ν' ἀκούσουν τὰ ὀνόματα ποῦ ὁ Γιάννης ὁ ταχυδρόμος θὰ φώναζε.

Ὁ ταχυδρόμος ἀφοῦ φώναξε διάφορα ὀνόματα ἐφώναξε καὶ τὸ ὄνομα «Μαστραντώνης».

— Ἀπ' τὸν Πυθαγόρα θάναί, ἀνέκραξαν ὅλοι.

Πραγματικῶς ἂν αὐτὸν ἦταν. Ἐγραφε στοὺς γονεῖς του ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ πῶς φεύγει γιὰ τὸ μέτωπο. Τὸ γράμμα, γεμάτο ἐνθουσιασμὸ τᾶκουσαν ὅλοι. Ἐφυγε κρυφὰ ὁ Πυθαγόρας γιὰ τὴν φοβῶνταν πῶς ἂν τῷλεγε θὰ τὸν ἐμπόδιζε τὸ σπῆτι του.

— Μπράβο, ὁ λεβέντης, φώναξαν ὅλοι μπράβο· νὰ σοῦ ζήση, κύρ-Βασίλη· νὰ τὸν χαίρουν· τοῦ πρέπει νὰ νὰ δάσκαλος· εἶναι παιδί λεβεντιά, μπράβο του.

Ὁ Μαστραντώνης δὲν μπόρεσε νὰ βασταχτῇ ἂν τὴ χαρὰ του. Ἐνα εὐχαριστῶ μονάχα μπόρεσε νὰ κυλλισθῆ μέσα στὸ στόμα του καὶ σὺν μεθυσμένος, ἂν τὴ χαρὰ του, ἔτρεξε στὸ σπῆτι του νὰ δώσῃ τὰ καλὰ μαντιᾶτα σ' ὅλους, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ ἔτσι καὶ τοὺς ἄλλους σπητικούς του.

— Μελομένη! Μελομένη, φώναζε ἀπὸ κάτω ἀκόμη.

— Ποιὸς εἶναι; ποιὸς φωνάζει;

— Ἐλα τρέξε γρήγορα! Γράμμα ἂν τὸ Πυθαγόρα.

Πάει στὸν πόλεμο. Ζῆ, μὴ φοβᾶσαι!

— Ζῆ Βασίλη, ζῆ τὸ παιδί μας; ἀρκεῖ ποῦ ἔμαθα μιὰ φορὰ πῶς ζῆ κι' ἄς πηγαίνει καὶ στὸν πόλεμο· ὁ πόλεμος εἶναι γιὰ τοὺς λεβέντες. Ἄς πᾶει ὅπου θέλει· μὲ τὴν εὐχή μου.

Τὶ χαρὲς καὶ τί γλέντια γένηκαν στοῦ Βασίλη τοῦ Μαστραντώνη τὸ σπῆτι ὀλόκληρη τὴ βραδεῖα ἐκείνη, ὅλοι τὸ καταλαβαίνουν. Ὅλοι τοὺς εἶχαν μεθύσει ἂν τὴ χαρὰ τους, γιὰ ἔμαθαν πῶς ζῆ ὁ Πυθαγόρας.

Μονάχα ἀκόμα μιὰ καρδιά δὲν χαίρονταν· ἡ καρδιά τοῦ Μπαρμπασταμάτη. Σ' αὐτὸν κανεὶς ἀκόμα δὲν εἶχε πῆ πῶς ὁ Πυθαγόρας ὁ ἔγγονός του, ἔστειλε γράμμα· γιὰντὸ καὶ ἦταν καθισμένος στὸ στρώμα του καὶ μὲ τὴ λύπη του ζωγραφισμένη στὰ γέρικα μάτια του ἔλεγε·

— Πάει χαμένο τέτοιο παιδί κρῖμα. Δὲν μπορέσαμε τοῦλάχιστο νὰ μάθουμε ποῖο ἦταν τὸ τέλος του. Ἄχ!

Θεέ μου, δὲν ἔπερνες ἐμένα στὸ πόδι ἐκείνου!!

Ἐλεγε αὐτὰ, καὶ ἂν τὰ θαμπὰ του μάτια ἄφινε νὰ τρέχουν κουρασμένα μικροὶ μικροὶ κόμποι δάκρυα. Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁμως ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ὁ Δημήτρης ὁ ἔγγονός του μπῆκε μέσα.

— Καλησπέρα παπούλη, τοῦ λέγει· ἔμαθες; γράμμα εἶχε ἡ θεία ἢ Μελομένη ἂν τὸ Πυθαγόρα· πάει γιὰ τὸ μέτωπο νὰ σκοτώσῃ ἀκόμη κάμποσους Τούρκους ἀφοῦ ἐδῶ πιά δὲν ἔχει.

— Ἀπ' τὸν Πυθαγόρα εἶπες γράμμα; Ζῆ λοιπὸν ὁ Πυθαγόρας; Θεέ μου ὁ Δημήτρης μου μιᾶ ἢ ὀνειρεύομαι;

— Ἀλήθεια σοῦ λέω· ζῆ καὶ πάει καὶ στὸ μέτωπο.

— Τὴν εὐχή μου νᾶχῃ· αὐτὴ νὰ τὸν φυλάγῃ ὅπου κι' ἂν πηγαίνει κι' αὐτὴ νὰ τοῦ λοξεύῃ τὰ βόλια. Λέω νὰ τὸν φυλάγῃ γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω νὰ τὸν ἰδῶ Ἐλληνα στρατιώτη νὰ τοῦ φιλήσω τὸ στέμμα καὶ νὰ τοῦ πῶ πῶς φάνηκε παλληκᾶρι γενναῖο, σωστὸ ἀγγόνι δικό μου. Οἱ λεβέντες ἔτσι κάνουν· δὲν τρομάζουν μπρὸς σὶδὸν κίνδυνο· καὶ σὲνα Δημήτρη, ἔτσι σὲ θέλω· θέλω νὰ τὸ δείξῃς καὶ σὺ καμμιά φορὰ, ἂν ἔχουμε τὴν κακὴ τὴ τύχη— ὁ μὴ γένοιτο— ἔως τότε ποῦ θὰ μεγαλώσῃς; νᾶχουμε σκλάβους ἀδερφούς. Ἄς ἔχῃ τὴν εὐχή μου χίλιες φορὲς· θέλω νὰ ζήσουμε καὶ οἱ δύο, κι' ἐγὼ κι' αὐτός, γιὰ νὰ τὸν παινέσω καὶ μπρὸς του.

— Θὰ ζήσης, παπούλη μου· μὴ στενοχωριέσαι· ἐννοια σου.

Αὐτὲς τίς λίγες κουβέντες μονάχα ἄλλαξαν, καὶ ὁ Δημήτρης τὸν ἀφήκε γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ λίγο, γιὰτί ἂν τὰ πολλὰ τὰ χρόνια καὶ τίς πολλὲς συγκινήσεις δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀκούῃ οὔτε νὰ λήῃ πολλά· ἔγινε σωστὸ σάφαλο· δὲν μιλοῦσε ὅπως πρῶτα πολλά· δύο τρεῖς ἐρωτήσεις μονάχα ἔκανε κάθε βράδυ· τί νέα ἂν τὸ μέτωπο; ἔστειλε γράμμα ὁ Πυθαγόρας; αὐτὲς ἦσαν ἢ συνηθισμένες του ἐρωτήσεις καὶ πάντα τίς ἴδιες ἔπερνε ἀπαντήσεις. Καλὰ· πολὺ καλά. Προχωροῦν· οἱ δικοὶ μας. Ὁ Πυθαγόρας γράφει πολὺ ὠραῖα πράγματα· εἶν' εὐχαριστημέλος.

Μιὰ μέρα ὁμως, στίς 24 τοῦ Μάρτη, ἡ κουβέντα τοῦ γέρου μὲ τὰ παιδιά πῆρε ἄλλο δρόμο· ἐκεῖ ποῦ ὁ γέρος ξένοιαστος καθόνταν στὸ στρώμα, ἔρχεται ἡ Καλλιόπη τρεχάτη, ἀνοίγει μὲ δύναμη τὴν πόρτα καὶ φωνάζει.

— Παπούλη, ὁ Πυθαγόρας ἦρθε· ἦρθε μὲ ἄδεια ἀναρωτικῆ· εἶχε πάει στὸ Νοσοκομεῖο γιὰτ' εἶχε πληγθεῖ λίγο στὸ χέρι, στὴ μεγάλη μάχη τοῦ Μπιζανιοῦ.

— Τί λές; ὁ Πυθαγόρας ἦρθε; παραῖξο πράγμα· δὲν τὸ πιστεύω· πότε πληγώθηκε, πότε πῆγε στὸ Νοσοκομεῖο καὶ πότε πῆρε τὴν ἄδεια κι' ἦρθε· σὺν ἦταν δὲν θὰ τὸ ἔγραφε πῶς θάρχονταν; ἀπίστευτο.

— Ἡ ἔτσι ἢ ἄλλοιῶς ἦρθε· ἦρθε, τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου καὶ τὸν χαίρεταις κι' ὅλα. Αὔριο ποῦ θάρθῃ νὰ σὲ ἰδῇ τότε θὰ τὸ πιστέψῃς καὶ σὺ ὅπως τὸ πιστεῖταις κι' ἐγώ.

— Ὡστε ἀλήθεια εἶναι; πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ ἀπόψε· Θεὸς ξέρει, ἂν θὰ ζήσω ὡς αὔριο· ἐμένα τὸ ἕνα πόδι εἶναι στὸ λάκκο μέσα. Πρέπει νὰ τρέξῃς νὰ τὸν εἰδοποιήσης νάρθη· τρέξε μὴν ἀργῆς καθόλου.

Μισὴ ὥρα χρειάστηκε ἴσα με πον νάρθη ὁ Πυθαγόρας. Μόλις ἀκουσε ἂν τὴ Καλλιόπη πῶς ὁ παπούλης του τὸν ζητεῖ, ζήτησε συγγνώμη ἂν τὸν κόσμο ποῦ

είχε τρέξει στο σπήτι του, για να ιδῆ τὸν δάσκαλό του στρατιώτη Ἑλληνα καὶ τὸν χαιρετήσῃ καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ σπήτι τῆς θειᾶς του ποῦ ἔμενε ὁ Μπαμπασταμάτης.

Τὸν ἤυρε ἀνυπόμονο καὶ καταβλημένο
— Ὡρα καλὴ σου—τοῦ λέει—καὶ ρίχτηκε γιὰ νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι.

— Καλὸ στὸ... καλὸ στὸ παιδί μου, ἀπήντησε ὁ γέρος μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ καὶ γεμάτα δάκρυα· καλὸ στὸ καμάρι μου· ἔλα νὰ σὲ φιλήσω· εἶσαι τὸ μόνο ἀγγόνι ποῦ μὲ τίμησες. Δῶρο ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω νὰ σοῦ δω· ρήσω· σοῦ δωρίζω τὴν εὐχὴ μου μονάχα, αὐτὴ πόσο καιρὸ σὲ φύλαξε καὶ θὰ σὲ φυλάξῃ καὶ στὸ μέλλον ἀκόμα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς ἐκείνους ποῦ σφάζουν, σὰν ἀρνιά, γυναῖκες ἀθῶες καὶ παιδιὰ. Ἔλα νὰ σοῦ φιλήσω τὸ στέμμα σου, ποῦ τώρα στὰ τελευταῖά μου χρόνια ἦταν τυχηρὸ νὰ ιδῶ, καὶ τὸ παράσημο ποῦ ἡ πατρίδα μας ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, σοῦ ἔδωκε στὸ χέρι. Ἦρθες ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ μ' ἔφερες τὴ χαρὰ καὶ τὴ τιμὴ μέσα στὸ σπήτι, μὰ πὲς μου πῶς πᾶνε τὰ παλληκάρια μας ἐκεῖ πάνω;

— Καλὰ, πολὺ καλὰ πᾶνε· δὲν προφτάνουμε νὰ τοὺς κυνηγοῦμε τοὺς Τούρκους.

Ἦλθῃ τῆ βραδεῖα ἐκεῖνη ὁ Μπαμπασταμάτης εἶχε ὕπνο ἀνήσυχον· συχνὰ παραμιλοῦσε. Σάμο...τὸ παλληκάρι μου ὁ Πυθαγόρας...Ἑλλάδα καὶ ἄλλα παρόμοια ἔλεγε.

— Μὴ τυχὸν καὶ πεθάνῃ ἀπόψε; σκέφτηκε ἡ Κατίνα ἡ νύφη του, ἡ μητέρα τῆς Καλλιόπης, πρέπει νὰ πάω ἀπ' ἐκεῖ νὰ τὸν προσέχω.

Ἄνοιξε τὴ πόρτα του σιγά, μπῆκε στὸ δωμάτιο μέσα, σκούνηξε λίγο ἑλαφρὰ τὸ γέρο καὶ σιγὰ σιγὰ τὸν ρώτησε.

— Θέλεις τίποτα πατέρα; γιατί ἀπόψε ἔτσι;

— Ὅχι... τίποτα...ἐλεύθεροι...μὲ τὴν Ἑλλάδα.

— Παραμιλήματα πολλὰ ἔχει ἀπόψε· δὲν πρέπει νὰ κοιμηθῶ· θὰ καθίσω ἐδῶ σιμὰ του· αὐτὰ σκέφτηκε ἡ κυρὰ Κατίνα καὶ πῆρε τὴ κάλτσα τῆς κι' ἔπλεκε γιὰ νὰ τῆς φεύγῃ ὁ ὕπνος. Ὁλη τὴν νύχτα τὴν πέρασε στὸ κεφάλι του ἐπάνω μονάχα τὴν αὐγὴ μόλις μόρθηκε νὰ πλαγιασῇ λίγο, ὅταν τῆς φάνηκε πῶς ὁ γέρος ἠσύχασε πιά. Ἀπεκοιμήθη καὶ ἀπεκοιμήθη τόσο βαρεῖα ποῦ δὲν θὰ ξυπνοῦσε ἴσαμε τὸ βράδυ ἂν δὲν τὴν ξυπνοῦσε πρῶτ' πρῶτ' ὁ Πυθαγόρας, ποῦ μόλις σηκώθηκε ἀπ' τὸν ὕπνο, ἔτρεξε νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὸν παπούλη του ὅπως ἔμειναν σύμφωνοι.

— Κοιμᾶσαι, τῆς εἶπε· μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιο, ἀκόμη ἄργησες· γιατί;

— Ἄργησα, τοῦ εἶπεν ἡ κυρὰ Κατίνα, γιατί ὁ παπούλης σου δὲν μ' ἀφήκε νὰ ἠσυχάσω καθόλου ἀπόψε ὅλη τὴν νύχτα παραμιλοῦσε· τώρα, τὴν αὐγὴ μόλις μόρθηκε νὰ ἠσυχάσω λίγο κι' ἐγὼ κι' αὐτός.

— Μπᾶ; καὶ τώρα κοιμᾶται;

— Ὅχι· ἔτσι ξαπλωμένος εἶναι.

Ὁ Πυθαγόρας πλησιάζει τὸ κρεββάτι καὶ καθημερίζει τὸ παπούλη του, μ' αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ. Μὲ τὰ μάτια κλεισμένα καὶ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του, διηγούνταν ἴσως τὰ νέα, ποῦ εἶδε καὶ ἀκουσε ἀπ' τὸν Πυθαγόρα καὶ τοὺς φίλους του... Ὁ Θεὸς ἀκουσε τίς προσευχὲς του καὶ τὸν ἔκούρασε· δὲν μπορούσε ν' ἀνθέξῃ περισσότερο· ἡ μεγάλη συγκίνηση τὸν ἔστειλε ἐκεῖ ποῦ ὁ καθέννας μας εἶναι προσωρισμένο νὰ πάῃ. Πέθανε, μὰ εὐχαριστημένος· κι' ἂν ζοῦσε ἀκόμη, θὰ πῆγαινε πρὸ εὐ-

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ!

Μιά ψυχρὴ νύχτα τοῦ χειμῶνα ἓνας ἀλήτης ποῦ δὲν εἶχε ποῦ νὰ κοιμηθῇ, ἐχτύπησε στὸ σπήτι ἑνὸς πολὺ φιλάργουρου Ἑβραίου καὶ τοῦ λέει:

— Καλησπέρα σας, μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε πενήντα λεπτά γιὰ ἓνα κρεββάτι;

Κι' ὁ Ἑβραῖος ἀπεκρίθη.

— Φέροτο μέσα, νὰ τὸ ἰδοῦμε τί κρεββάτι εἶνε....

ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟ.....

Στὸ τραπέζι τῆς πανσιόνας, ἐνῶ τρώγεται τὸ ἀρνὶ τοῦ Πάσχα.

Ἡ Διευθύντρια τῆς πανσιόνας: Δὲ νομίζετε κ. Παπάκη, ὅτι εἶνε ντροπὴ αὐτὸ τὸ φτωχὸ ἀρνὶ νὰ σφαγῇ γιὰ μᾶς;

Ὁ κ. Παπάκης: Ἀληθινά. Εἶνε τόσο σκληρό!

Η ΓΑΤΑ ΒΡΑΖΕΙ.....

Ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ πῆγε καὶ ἐστρώθηκε πάνω στὸ τζάκι, κοντὰ στὴ φωτιὰ κι' ἄρχισε νὰ ροχαλιζῇ δυνατὰ. Ὁ μικρὸς Πίπης, μόλις πέντε χρονῶν, ποῦ δὲν ἤξερε καὶ τόσον πολὺ ἀπὸ γάτες, βγαίνει γρήγορα ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ φωνάζει κατάπληκτος:

— Γιαγιά! Γιαγιά! Τρέχα μέσα στὴ κουζίνα. Ἡ γάτα ἄρχισε νὰ βράζῃ!

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ὁ Γιατρός: Ὅτι σᾶς χρειάζεται εἶνε γυμναστικὴ. Γιὰ νὰ ἔχετε ὑγεία πρέπει νὰ κινήσῃτε, οὕτως ὥστε νὰ κυκλοφορῇ τὸ αἷμα σας. Τὶ ἐργασία κάνετε;

Ὁ Ἀρρωστος: Εἶμαι διανομεὺς στὸ Ταχυδρομεῖο.

Ὁ Γιατρός: Ἐ! Χμ! Δηλαδή, ἤθελα νὰ πῶ, ὅτι καταλαβαίνετε, ἂν κουράζεσθε πολὺ θάταν καλὰ νὰ ξεκουράζεσθε! Ἡ ὑπερκόπωση βλάπτει!

χαριστημένος, γιατί θάβλεπε τὸν Πυθαγόρα του πάλι, μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα Ἑλληνόπουλα νὰ στήνουν τὴν δλογάλανη ἐκεῖ ποῦ ἴσαμε τώρα ἡ κόκκινη μόλυβε τὸν ἀγέρα τὸν Ἑλληνικό. Ἐπίσης θάβλεπε τὸν Δημήτρη ντυμένον προσκοπικὰ ἔτοιμον γιὰ τὸν νέον εἰρηνικὸν ἀγῶνα τοῦ πολιτισμοῦ ποῦ ἔχει στὴ σημαία του ὁ προσκοπισμός.

ΤΕΛΟΣ

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΕ 20 ΜΑΘΗΜΑΤΑ!

Πώς θα μάθετε να συνεννοήσθε και να γράφετε ένα εύκολο γράμμα αγγλικά σε 20 Μαθήματα!

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Ἀντιγράψτε στο τετράδιό σας όλα τα πρόσωπα τῶν δύο βοηθητικῶν ρημάτων to have και to be και τοῦ ὀμαλοῦ ρήματος to love τῶν ὁποίων σᾶς παραθέτω τοὺς χρόνους.

1. Τὸ βοηθητικὸ ρῆμα to have.

Ὁριστικὴ

Ἐν. I have, ἔχω
Παρ. I had, εἶχα
Μέλλ. I shall have, θὰ ἔχω
Παρακ. ἢ Ἀόρ. I have had, ἔσχον, ἔλαβα
Β' Μέλλ. I shall have had, θὰ ἔχω λάβει
Ὑπερσυντέλ. I had had, εἶχα λάβει.

Ὑποθετικὴ

I should have, θὰ εἶχα.
I should have had, θὰ εἶχα λάβει, ἠθέλον λάβει.

Μετοχὴ

Ἐνεστ. having, ἔχων
Ἀόρ. having had, σχών, λαβών

Ἀπαρέμφατο

to have, ἔχειν, νὰ ἔχη (τις)
to have had, λαβεῖν.

Προστακτικὴ

have, ἔχε, λάβε, πάρε
let me have, ὡς ἔχω, ὡς πάρω
let him have, ὡς ἔχη (αὐτός)
let her have, ὡς ἔχη (αὐτή)
let it have, ὡς ἔχη (αὐτὸ)
let us have, ὡς ἔχωμε
let them have, ὡς ἔχουν.

2. Τὸ βοηθητικὸ ρῆμα to be.

Ὁριστικὴ

Ἐν. I am, εἶμαι
Παρακ. I was, ἦμουν
Μέλλ. I shall be. θὰ εἶμαι
Ἀόρ. ἢ Παρακ. I have been, ὑπῆρξα ἔγινα
I shall have been, θὰ ἔχω ὑπάρξει, γίνε
Ὑπερσυντ. I had been, εἶχον ὑπάρξει, γίνε.

Ὑποθετικὴ

I should be, θὰ ἦμουν
I should have been, θὰ ὑπῆρξα, θὰ ἐγινόμουν

Μετοχὴ

being, ὄν, ὄντας
having been, ὑπάρξας, γίνας.

Ἀπαρέμφατο

to be, εἶναι, νὰ εἶναι (τις)
to have been, ὑπάρξειν, γενέσθαι.

Προστακτικὴ

be, ἔσο
let me be, ὡς εἶμαι
let him be, ὡς εἶνε (αὐτός)
let her be, ὡς εἶνε (αὐτή)
let it be, ὡς εἶνε (αὐτὸ)
let us be, ὡς εἶμεθα
let them be, ὡς εἶνε, (αὐτοί).

Γράψτε τὰ καὶ ἐρωτηματικῶς καὶ ἀρνητικῶς. Ὅπως ξέρουμε γιὰ τὴν ἐρώτηση βάζουμε πρῶτα τὸ ρῆμα κι' ἐπειτα τὴν ἀντωνυμία. Στὴν ἀρνηση βάζουμε μετὰ τὸ ρῆμα τὸ not.

3. Τὸ ρῆμα to love.

Ὁριστικὴ

Ἐν. I love, ἀγαπῶ
Παρακ. I loved, ἠγάπων, ἀγαποῦσα
Μέλλ. I shall love, θ' ἀγαπήσω
Παρ. ἢ Ἀόρ. I have loved, ἀγάπησα, ἔχω ἀγαπήσει
Β' Μέλλ. I shall have loved, θὰ ἔχω ἀγαπήσει
Ὑπερσυντ. I had loved, εἶχα ἀγαπήσει.

Ὑποθετικὴ

I should love, θ' ἀγαποῦσα.
I should have loved, θὰ εἶχα ἀγαπήσει.

Μετοχὴ

loving ἀγαπῶ
having loved, ἀγαπήσας.

Ἀπαρέμφατο

to love, ἀγαπᾶν
to have loved, ἀγαπήσαι, ν' ἀγαπήση (τις)

Προστακτικὴ

love, ἀγάπα, let him love, ὡς ἀγαπᾶ κ.τ.λ.
ὅπως κλίνονται καὶ τὰ δύο πρωτῆτερα ρήματα.

Ἡ ἀρνηση καὶ ἡ ἐρώτηση, ὅπου δὲν ὑπάρχει βοηθητικὸ θὰ τὴν σχηματίσουμε μὲ τὸ do. Λ. χ. θὰ ποῦμε do I love? ἀγαπῶ; Ἐδῶ σχηματίζετε στὴν ἀρνηση καὶ ἐρώτηση καὶ παρατατικὸ μὲ τὸ do, ὅπως εἶδαμε σὲ πρωτῆτερα μαθήματα· δηλ. I did not love, θὰ ἀγαποῦσα, did I love? ἀγαποῦσα. Οἱ ἄλλοι χρόνοι τῆς ὀριστικῆς, ἔχοντες βοηθητικὰ δὲ δέχονται τὸ do. Λ. χ. δὲν θ' ἀγαπήσω—I shall not love κτλ. Τῆ μετοχῆ ἀρνητικῶς θὰ τὴν πῆτε not loving. Τὸ ἀπαρέμφατο ἀρνητικῶς not to love. Τὴν προστακτικὴ μὴ ἀγαπᾶς θὰ τὴν πῆτε do not love. Στὰ ἄλλα ὅμως πρόσωπα καλλίτερα νὰ προτιμᾶτε τὸ not καὶ νὰ λέτε:

Λ. χ. ὡς μὴ ἀγαπᾶμε—let us not love
myself (μαῖσῆλφ) ἐγὼ ὁ ἴδιος μόνος μου, ὁ ἑαυτός μου
yourself (γιουρσῆλφ) σὺ ὁ ἴδιος, μόνος σου
himself (χεμσῆλφ) αὐτός ὁ ἴδιος
herself (χευρσῆλφ) αὐτή ἡ ἴδια
itself (ιτσῆλφ) αὐτὸ τὸ ἴδιο
ourselves (ἀουαρσῆλβς) ἡμεῖς οἱ ἴδιοι

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. Π.

(Συμπλήρωση από την σελίδα 169)

ΑΘΗΝΑΙ

Αι ομάδες του Προσκοπικού Συνδέσμου Ἀθηνῶν παρουσιάσθησαν τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα εἰς τὸ Στάδιον μετὰ πλήρες πρόγραμμα ἔργασίας ἐν προσκοπικῷ στρατοπέδῳ. Ἡ ἐπίδειξις, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἅμα τῇ εἰσοδῶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, εὐδοκήσαντος νὰ τιμῆσθαι τὴν ἑορτὴν μετὰ τῶν ἐν Ἀθήναις μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μεγάλως πάντοτε ἐνδιαφερομένων διὰ τὸ προσκοπικὸν ἔργον καὶ πολυτιμῶς ἐνισχυόντων αὐτό, ἐστέρφη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἰδία παρατηρήθη ἡ γοργότης ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ προγράμματος καὶ τάξις ζηλευτῆ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς θῆς Ο. Α. κ. Φέιση. Χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίαι τοῦ κατακλύζοντος τὸ Στάδιον πλήθους ἐδεκνουν τὸ ἐνδιαφέρον, μετ' οὗ παρεκλύθητο ἡ ἐκτέλεσις τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ προγράμματος, καὶ ἡ καλὴ ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσις. Πολὺν εὐχρέστησεν ὡσαύτως ἡ ἐκτέλεσις τῆς συνοδείας τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς τοῦ ἄσματος τῆς Σημασίας καὶ τοῦ Προσκοπικοῦ Ἐμβατηρίου συντεθέντος καὶ τονισθέντος ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀστεριάδου. Ὁ ἐνθουσιασμός ὁμοῦς τοῦ κόσμου ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον μετὰ τὴν εἰσβολὴν ἐντὸς τοῦ Σταδίου πλέον, ὀλίγα μέτρα ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν θεατῶν, τῶν ἀεροπλάνων, τῆς ἀεροπορικῆς καταδιωκτικῆς μοίρας τοῦ Μούδρου τὰ ὅποια ἐλάμπρουναν κυριολεκτικῶς τὴν ἑορτὴν.

Τὰ συγχαρητήρια, τὰ ὁποία ἐδέχθη ὁ Πρόεδρος τοῦ Α'. Τοπικοῦ Προσκοπικοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν, τοῦ διοργανώσαντος τὴν ἑορτὴν, κ. Ἰω. Βλαβιανός ἦσαν ἡ δικαιοσύνη ἀμοιβῆ τῶν πολυμέρων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτης κόπων του.

ΧΑΝΙΑ

Οἱ πρόσκοποι Χανίων ἤρχισαν μετὰ μέγαν ζῆλον τὴν ἔργασίαν. Ἐν τῇ λέσχῃ τῶν γίνεται τακτικὴ προσκοπικὴ διδασκαλίαν, εἰς δὲ τὰς ἐκδρομὰς συμπληροῦνται αἱ γνώσεις τῶν μεθοδικῶς. Ἐπὶ τῇ ἐδκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ἐξετέλεσαν καὶ πενθήμερον στρατοπέδουσαν καταλήξαντες εἰς παλλαικὴν ἑορτὴν.

Ὁ Γλάρος

ΑΣΤΕΙΑ

- Κουφιοκεφαλᾶκη μέσα εἶνε ὁ κύριός σου;
- Σταθῆτε νὰ τὸν ἑωθήσω μιὰ στιγμὴν.

Ἡ μαμὰ πρὸς τὸν Τοτόν:

Μαμὰ: Τοτό εἶπες καλὸ μάθημα σήμερον;
 Τοτός: Μάλιστα μαμὰ τόσοσιν πολὺ τοῦ ἤρσεν τοῦ διδασκάλου μου ὥστε μοῦ εἶπε νὰ τοῦ τὸ ξαναεἰπῶ καὶ αὔριον.

Θεὸς πρὸς τὸν ἀνεψιόν:

- Τάκη, δὲ μοῦ λὲς πλοῖον εἶνε αὐτὸ ποῦ φαίνεται ἐκεῖ κάτω;
- Ὅχι θεε, εἶνε παγόρι.

ΝΙΚ. Π. ΒΑΝΤΑΚΗΣ

yourselfes (γιουρσέλβς) σεῖς οἱ ἴδιοι
 themselves (δεμσέλβς) αὐτοὶ οἱ ἴδιοι.
 people (πήπ'λ) λαός, κόσμος
 Μὲ τὸ people θὰ βάζετε τὸ ρῆμα στὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

to wonder (οὐώνδευρ) θαυμάζω, ἤθελα νάξερα, ἀπορῶ.
 it is cold, κάνει κρύο it is hot, κάνει ζέστη
 in here, ἐδῶ μέσα out there, ἐκεῖ ἔξω.

name (νέιμ) ὄνομα to name, ὀνομάζω
 what is your name? πῶς ὀνομάζεσαι;

to get up, to rise (ράιζ) ἐγείρομαι, σηκώνομαι ἀπ' τὸ κρεβάτι.

early (εὔριε) ἔνωρις healthy (χέλθε) ὑγιής
 wealthy (οὐέλθε) πλούσιος wise (οὐάιζ) φρόνιμος, σοφός

Μάθετε ἀπέξω ἀφοῦ μεταφράσετε τὸ ἑξῆς δίστιχο:

Early to bed and early to rise
 Makes a man healthy, wealthy and wise.

Τώρα ἔχουμε τὴν παθητικὴ φωνή:
 to be loved = ἀγαπιέμαι

Ὀριστικὴ

Ἐν. I am loved, ἀγαπιέμαι

Παρ. I was loved, ἠγαπώμην

Μέλλ. I shall be loved, θ' ἀγαπηθῶ.

Κι' οὕτω καθ' ἑξῆς μεταχειρίζομεθα τὸ ρῆμα to be.

Βλέπετε πῶς ἡ παθητικὴ φωνὴ ἔχοντας παντοῦ τὸ βοηθητικὸν to be δὲν δέχεται πούθενά οὔτε γιὰ ἐρώτησιν, οὔτε γιὰ ἄρνησιν τὸ βοηθητικὸν to do.

season (σήζευν) ἐποχὴ, autumn (ώτομ) φθινόπωρον,
 winter (οὐίντευρ) χειμῶνας, spring (σπίργγ) ἀνοιξή,
 summer (σόμμευρ) καλοκαίρι, to spend, spent, spent
 δαπανῶ, περνῶ, country (κεύντρι) χώρα, πατρίδα, ἔξοχή,
 cold (κόλδ) ψυχρός, warm, hot (οὐώρμ, χότ), θερμός,
 ζεστός.

Σημ. Ἐνεκα πληθώρας ὕλης ἀναγκαζόμεθα νὰ σᾶς δώσωμε καὶ σὲ τοῦτο τὸ φύλλο ἓνα μάθημα, ἄλλως τε καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ πιάγει ἀρκετὸ χῶρον. Στὸ ἐπόμενο δυὸ μαθήματα. Ἄν σᾶς περισσεύει καιρὸς ἐπαναλαμβάνετε τὰ πρῶτῆτερα μαθήματα.

Ὁ Καθηγητὴς σας

ΕΞΕΔΟΧΗ

ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

ἈΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝῆΣ ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΟΣ Β' ΤΑΞΕΩΣ,

Καὶ πωλεῖται 30 λεπτά. Ἐνα κομψότατο βιβλίον εἰ-
 νονογραφημένο. Ἀπευθύνεται τις παραγγελλέσ σας
 στὴν Ἀποθήκην τοῦ Σ.Ε.Π. ὁδὸς Νίκης ἀρ. 11, Ἀθήναι.

ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ

Ὅτι τὰ χειρόγραφα ποῦ μᾶς στέλλονται πρέπει νὰ εἶνε γραμμένα σὲ γλώσσα ἀπλή. Ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» δὲν ἔχει καιρὸ νὰ διορθῶναι ὅσα εἶνε γραμμένα σὲ καθαρεύουσα καὶ θὰ προτιμᾷ τὰ γραμμένα στὴ δημοτικὴ (καθ' ὅσον ἐγκρίνονται φυσικὰ καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δέ).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

— Κώσταν Διαμαντόπουλον, ἀνθυπασπιστήν, Μέσσωπον. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

— Ἀνδρέαν Βούλγαρην, λοχίαν. Ἐνεγράφητε φύλλα σὰς ἐστάλησαν.

— Πέτρον Μπαχᾶν, ἐνωμοτάρχην 1 Ὀ. Χίου. Ἐπιταγή ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἀντίτυπα ἐστάλησαν.

— Ἐπ. Σταμάτην, Σχολή Μεταξῶ. Φύλλα σὰς ἐστάλησαν πρὸ πολλοῦ. Κυτάξτε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Τάκην Θαλασινόν. Ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

— Ἰωάννην Κόκκαλην, στρατιώτην. Ἐνεγράφητε φύλλα σὰς ἐστάλησαν. Σᾶς ἐχρεώσαμεν 4 δραχμάς.

— Δοῖζον Φιλίππου, ἀρχηγὸν προσκόπων Λέβου. Διήγημα καὶ φωτογραφία ἐλήφθησαν, θὰ δημοσιευθῶν εἰς προσεχὲς φύλλον.

— Εὐάγγελον Παναγιωτίδην (Βαθῦ-Σάμου). Συνδρομητικὰ ἐνεγράφησαν, φύλλα ἐστάλησαν, ψήφου ἐλήφθησαν.

— Γεώργιον Ε. Σκαπέτην, (Βαθῦ-Σάμου). Τὴν διεύθυνσι τὴν διορθώσαμεν.

— Φ. Κ. Στεφανίδην, πρόεδρον προσκόπων Κερκύρας. Ἀριθμοὶ περιοδικοῦ 2 καὶ 3 ἐξηγητήθησαν. Ὁ ἀριθμὸς 13 ἀμπεριλαμβανεται εἰς τὸν ἀριθμὸν 14.

— Ἰωάννην Βαλλᾶν, ὑπουργ. Κάϊρον. Τὰ φύλλα στέλνονται ὅπως λέτε.

— Ἀλέξανδρον Γ. Ροδόπουλον, ἰατρὸν. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ. Σὰν ἔχητε στείλετε τίποτε ἄλλο.

— Φώτιον Τσάκαν, στρατιώτην. Ἐνεγράφητε, φύλλα ἐστάλησαν.

— Χ. Κ. Ριζόπουλον, δεκανέα. Ψηφιδέλια ἐλήφθησαν.

— Βύρωνα Σέρεσην, Μιτυλήνην, ἐπιταγή σας ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

— Γεώργιον Χρησιδὴν ὄπλχην, Ἰωάννινα. Συνδρομητικὰς ἐνεγράφησαν. Φύλλον στέλλεται.

— Ἰ. Πετρόπουλον. Ἀρχηγόν. Βαθῦ-Σάμου. Ἐπιταγή σας ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

— Πλάτων Α. Κουρέλλην, Μιτυλήνην. Ἐνεγράφητε. Φύλλα σὰς ἐστάλησαν.

— Δ. Κοκολάκην, Σύρον. Τὴν διεύθυνσή σας τὴν διορθώσαμεν.

— Γ. Βαβαρέτον. Ἰωάννινα. Συνδρομητικὰς σας ἐνεγράφησαν. Φύλλον ἐστάλη.

— Ἐνα πρώτης τάξεως, σοβαρὸ, περιοδικὸ ἐκδίδεται μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τὰ «Ἑλληνικὰ φύλλα». Θὰ βγαίνει κατὰ δεκαπενθήμερον σχῆμα μεγάλο, σὲ 24—32 σελίδες.

— «Γιούλην», 4ον Περίκον, Τ. Τ. 908, Σ. Μαργέλλον, Ἄμφισσα. Μεταφράσεις ἐλήφθησαν.

— Εὐάγγ. Παναγιωτίδην, Σάμου. Ἐνεγράφησαν. Γιὰ τὸ εὐγενὲς ἐνδιαφέρον σας ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» σὰς εὐγνωμονεῖ. Γιὰ τίς ἐκλογὲς περιμένετε εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος.

— Σ. Πηλιάδην, Μιτυλήνην. Ἐλάβαμε. Ἐνεγράφητε. Ὁ σουγιάς σὰς ἐστάλη ταχυδρομικῶς.

— Χ. Διαμαντόπουλον, Σάρτην. Ὁ κ. Μπέλλη ἦρθε πρὸ ἡμερῶν καὶ κάθησε, δυστυχῶς μόνο λίγες ἡμέρας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν εὐχὴν σας καὶ σὰς εὐχόμεθα μὲ δλη τὴν καρδιά μας κάθε χαρὰ καὶ εὐτυχία.

— Θ. Τσαβέαν, Μεσσολόγιον. Ἐλήφθησαν. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Εὐχαριστοῦμεν.

— Α. Σέκοιαν, Πρέβεζαν. Στὴν διεκπεραίωσιν μᾶς λένε ὅτι ἐστειλεν 15 φύλλα. Ἄν, δὲ τὰ λάβετε γράψτε μας καὶ πότες ἀπ' τὸ φύλλο προτιμᾶτε. Ἴσως χαθῆκασι τὰ φύλλα.

— Γ. Καβρουδάκην, Σύρον. Ἐλήφθησαν. Πολλὸ νόστιμα. Θὰ μὴ μωσούσωμεν. Στείλετέ μας καὶ ἄλλα δικὰ σας καὶ μὲ εἰκόνες.

— Μὴ ξεχνᾶτε πῶς σὲ λίγες ἡμέρας βγαίνουν τὰ «Ἑλληνικὰ φύλλα».

— Ὁρβέβουερ στο ἄλλο φύλλο.

Ὁ Ταχυδρόμος

ΑΠΟ 15-20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

75,000,000 ΤΟΚΟΣ 6,32%

ΕΙΣ ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑΜΕΙΑ ΚΑΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΕΚΑΣΤΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ 100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 95

ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ ΤΑ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΓΓΥΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

Τὰ ὁποῖα εἶναι τριπλάσια τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὸ Δάνειον καὶ κατατίθενται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν.

Αἱ ὁμολογίαι καὶ τοκομερίδια εἶναι ἀπηλλαγμένα παντὸς φόρου, τέλους ἢ κρατήσεως, παρόντος ἢ μέλλοντος.

Τὸ τίμημα καταβάλλεται τοῖς μετρητοῖς ἢ κατὰ δόσεις.

Δραχ. 15 κατὰ τὴν ἐγγραφὴν 15-20 Ἀπριλίου

» 40 ἐντὸς 2 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς

» 40 » 3 » » »

Ὅταν ἡ πληρωμὴ γίνεται δι' ἐντόκων γραμματίων ὠφελοῦνται ἐπὶ πλεόν οἱ ἀγοράζοντες 1 δραχ. κατὰ ὁμολογίαν.

Ὅταν ἡ πληρωμὴ γίνεται ἀμέσως (τοῖς μετρητοῖς ἢ μὲ ἐντοκά) οἱ ἀγοράζοντες λαμβάνουσι τόκον προεξοφλήσεως 1,20 ο)ο εἰσέτι.